

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

சு. புத். சஞ். கூ.] துஷாசசவரம். வைகாசி மூ. கூ. தேதி வியாழக்கிழமை, Thursday, May 9, 1844. [Vol. IV. No. 9.

வீரமாமுனிவர் செய்த ஞானவாணர்ச்சி.

ஒன்பதாமுணர்த்தி துதல்.

தேவநடுவிலே ஆத்தமர் தீர்வைப்படுகிறமேரை காண்பிச்சிந்தது.

பிறப்புக்குப் பின் சாவு, சாவுக்குப் பின் நதிதீர்ப்பென்று சர்வேசுரனாலே நிரூபிக்கப்பட்டதே. ஆனதனால் மனிதனுடைய ஆத்தமம் உடலை விட்டுப் புறப்படுகிறபொழுது அந்தக் கணத்திலே தானே தேவநடுவிலே சிக்காதென நினைந்து முன்னாக நிறுத்தப்படும். அது எத்தன்மையோவென்றும் கிறிஸ்துநாதர் அத்தினிப்போலெரிசிற முனிவள்ள முகத்தைக்காண்பித்துச் சிவக்காசனத்திலேமுந்தருள ஆறு பக்கத்திலும் பாவ புண்ணியத்தின் முறைப்பாடுகளைச் சொல்லுகிற தேவதூதரும் யம தூதரும் இருக்கப் பாதத்தின் கீழே நாகம் வாய் திறந்திருக்க அதிலாக்கினயிடுகிற மருவரான பசாசுகள் அக்கினி ஆபுதற்கொண்டிருக்க அப்படிப்பட்ட நடுச்சபையிலே நிறுத்தப்படும். அப்போது பாவவாளனுடைய ஆத்தமம் எந்தப் பிரகாரமிருக்குமென்றும் கூர்மையுள்ள கத்திகளக் கட்டிச் சற்றுநிற சக்கரத்தின் நடுவிலே ஒரு முயற் குட்டி எப்படி நடுநடுவில்கொண்டிருக்குமோ அப்படியே பாவவாள் நடுக்கங்கொண்டிருப்பான்.

அந்நேரம் பாவத்துக்குதலிசெய்த பசாசுநானே அந்த ஆக்கினியிடமுதலெதிரிக்காரனும் முன்னுக்குவந்து ஆண்டவரைப்பார்த்துக் கொலலும். தேவரீர் எங்களை ஆகாத்தென்று தள்ளி எங்கனிடமாக மனிதனைப் படைத்து எங்களுடைய ஆசனங்களையும் முடிங்களையும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கத் திருவுணர்வானீர். எங்களை இரூளிலே தள்ளி அவர்களுக்கு நிலவு பொழுதின் வெளிச்சத்தைக் கொடுத்தீர். எங்களுக்கு ஊனும் பாணமுமாக நெருப்பைக்கொடுத்து அவர்களுக்குப் பஞ்சாயிர் தங்கையும் தெளிந்த ஊற்றிற்குத் தண்ணீரைப்புக கொடுத்தீர். எங்களை அவலட்சண மிருக கோலமாக்கி அவர்களுக்கு வலதிராபரணங்களின் அலங்காரத்தைக் கொடுத்தீர். இப்படியே அவர்களைச் செல்வப்பிள்ளைகளாக வளர்த்து எங்களை நீசப் பசாசுகளாகத் தூஷணித்துப்போட்டீர். ஆனால் இப்படிப்பட்ட நன்மைபெற்றவர்கள் உமக்கு என்ன நன்றி செய்தார்கள். கிலர் உம்மைத் தம்பிரானென்று எண்ணவுமில்லை. கிலர் எங்களையும் உமடையுஞ் சரியாகக் கும்பிட்டு உம்முடைய உண்மையான வேத நெறியிலும் பார்த்து எங்கள் பொய்யாநீக்கங்களைத் தலைமேற்கொண்டீர்கள். உம்முடைய அமுதங்களையும் வெகுமானங்களையும் புறக்கணித்து எங்கள் எச்சில்களுக்குக் காந்தாய்க் போல எங்கள் நிற்காவே ஒருபாடித் திரிந்தாகல். இப்படிப்பட்ட துஷ்டருக்காகத் தேவரீர் ஆத்துமத்தையும் இரத்தத்தையும் கொடுத்து எங்கள் கையிலின்று அவர்கள் வீணிலே மீட்டுக்கொண்டீர். நாங்கள் அவர்களுக்கு ஒரு நன்மையுஞ் செய்யாதிருக்க மறுபடியும் எங்களுக்கு அதிக நீச அடிமையாக வேலை செய்ய வந்தீர்கள். ஆனதனால் இப்படிப்பட்ட துஷ்டருக்குப் பார்த்து நடுவென்ன! ஏழு பாதாளத்தல் ஏழு நரகமுண்டானாலும் போதாமலிருக்க ஒரு நரகத்திலே தள்ளி வசாரிப்பென்ன! எங்கள் அடிமைகளை எங்களுக்குக் கையளியும், எங்களைத்தலை நாடி வந்த சுகத்தின் உருகியை அவர்களுக்குக் காண்பித்த உத்தாரம் தாரமென்று இருப்புச் சங்கிலிகளைக் காண்பித்து முன்னுக்கு வந்து கிற்கும்.

பாலியானவன் இதைக் கண்டபயந்து ஆர் தனக்கு உதவுவாரென்று சுற்றிப் பார்த்துத் தன்னுடைய காவலான தேவதூதனைக் கொக்கிலால் அவர் உக்கிரமான முகத்தோடே பாவவாளனைப்பார்த்து நீ பிறந்த நாள்தொடுத்து நாள் உன்னைத் தற்காத்துப் பாவ வழியை விலக்கி மோட்ச வழியைக் காட்டிப்பல வக்கினங்களில் நின்றீடே நற் புத்தி வசாரங்களைத் தேற்றுவலத்துவந்தவீடத்திலே நீ அந்த நலவ கிணவுகளைத் தட்டித் தேவதூதருடைய சகாயங்களைப் பிறக்கணித்து யம தூதருக்கு ஒப்பாய் நடந்தபோதே இப்போ அவர்களுக்குத் தானே கையளிச்சப்படுவாயென்று

உ சொல்லுவார். அதின் பின் தன் பேருள்ள மோட்சவாகியும் மற்ற இரட்சைப் பிதாக்களும் உதவுவார்களோவென்று பார்த்தால், அவர்கள் தங்களுடைய தரும நடக்கையைப் பின் செல்லாதபடியால் இப்போது சலுகை கிடையாதென்று அரேசுகிப்பார்கள். அப்போ பாலிகளுக்கு அடைக்கலமாயிருக்கிற தேவமாதா உதவமாட்டாளோவென்று பார்த்தால் அவன் இத்தப்பிலோகத்திலேபண்ணின இரக்கங்களுக்கு அவகட்டுசெய்து அவன் திருக்குமாரனுடைய வார்த்தையையும் பிறக்கணித்ததினால் அவ்வருவருடைய முனிவும் ஒரு சுடர் போல் எரிந்து பாவவாளனுக்கு அதிக பயங்கரமாம். அப்படியே தான் நம்பின் மேலான உதவி எல்லாம் அற்றுப்போனவிலேயே புவோகத்தில் தன் சிவனுக்குதலியாயிருந்த பொருள்களுக்கு விரோதமாகித் தங்களுக்கவன் செய்த அவ நியாயங்களின் பேரில் முறைப்படும் பொழுது நிலவு நட்சத்திரங்கள் தங்கள் வெளிச்சத்தினின்றும் பாவஞ்செய்ததனால் அவன் கண்கள் இருண்டு அந்தகாரமாய்ப் போகவேண்டுமென்று கேட்கும். பூமி தன் பேரிலிருந்து அவன் பாவஞ்செய்ததற்காக வாய் திறந்து அவனை விழக்கவேண்டுமென்றும், நெருப்புத் தண்ணீர் காற்றுத் தங்களைக்கொண்டு மோக இச்சைகளை உண்டாக்கினதினால் அதுக்கேற்ற ஆக்கினியிடவேண்டுமென்றும் சொல்லும். இதல்லாதே தான்ருந்த வீட்டிலே மறைந்து பாவஞ் செய்ததற்காகவே பெட்டகங்களிலே உடைமை ஒளித்து வைத்தற்காகவும் அந்த வீட்டிற்குள் சுவர் கதவுகளும் பெட்டி பொக்கிஷங்களும் அந்தக் காலைச் சகல உலகத்துக்கும் பிரசித்தமாகக்கச் சாட்சியாய் நிற்கும். இதுவும் போகத்தங்களுக்குள்ளே வெகு கிணேகமாய்க் கூடிப்பாவஞ் செய்தவதிரி புருஷர்கள் ஒருவருக்கொருவர் விரோதமாய்ச் சாட்சிகொல்லுவார்கள். தகப்பன் பேரிலே பிள்ளையும் பிள்ளை பேரிலே தகப்பனும் ஒருவர் பேரில் ஒருவர் முறைப்பட்டீசை சாட்சி சொல்லுகிறவர்களும் ஆக்கின கேட்கிறவர்களும் அல்லாதே பாலிகளுக்குச் சகாயம் ஆறுதல் சொல்லுகிறவர்களொருவருமில்லை. இப்படிப்பட்ட நடுச்சபையிலே போக இருக்கிற பாவவாள் எப்படிப்பயமில்லாமற் நிரிகுண்டு, எப்படிப்பட்ட மகாத்துமாக்களும் இந்த நடுத்தீர்வையின்கழனங்களை நினைத்து நடுநடுங்குவார்கள்.

மகாத்துமாவான ஏரோணியுடெஸ்கிறவர் நடுத்தீர்வையைத்தியானிக்கிறபோது நடுத்தீர்வைக்க வாரங்களைப்பன்று ஒரு எக்கானைச் சத்தம் போலே கேட்கிறதாக எண்ணிப்பெய்தப்பெரிய கல்லை எடுத்துத் தன் மார்பிலே இரத்தம் வழியுத்தையும் அடித்துக்கொண்டிருப்பார் பால்! நீ அந்த நடுத்தீர்வைக்குப் போகப்பயணப்பட்டிருக்கையிலே ஏன் சற்றும் பயமில்லாமற் கிரித்து விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறாய்! உன் ஆய் தீர்த்திக்கப்பட்டவர் தாமே உன்னை நடுத்தீர்ப்பாரென்று அறியாயோ? ஒரு குற்றத்தையும் ஒளிக்கக்கூடாதபடிக்கு உன் இறுதயத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறவரென்றியாயோ? நீ நினைத்தகிணவுகளும் பேசின வார்த்தைகளும் நடந்த நடக்கைகளும் ஒன்றும் விடாமல் எண்ணி எழுதி வைத்திருக்கிறாய். ஒரு வீண் கிணவும் வீண் வார்த்தையும் வீணாகப்போக்கின அற்பநேரமும் விடாம்கணக்குக் கேட்கிறதூண்டு. எப்படிப்பயப்படாமலிருக்கிறாய்? ஐயோ பால்! ஏன் புத்தி மதியல்லாதவனைப் போல நடக்கிறாய்! எண்ணில்லாத பாவங்களுக்கு என்ன உத்தரஞ் சொல்லப்போகிறாய்? புவோகத்திலே உத்தரஞ் சொல்லச் சமர்த்தையுயிருந்தாலும் சர்வேசுரன் நடுவிலே சமர்த்துப்பண்ண முடியாது. புவோகத்திலே மாசில்லாதவன் போலே நடந்தாலும் சர்வேசுரன் முன்னாக மகா குற்றவாளனாவான் பார். அந்நேரமே நேசத்திலே ஒருவன் நீ திசானதிரத்திலே மெத்தக் கதித்தவனாய் வழக்காளிகளுக்கு மத்தியஸைதனான தொல் பெற்று நியாயங்களை எழுதித் திரிவான். எப்படிப்பட்ட வழக்கு வந்தாலும் அந்தந்த நியாயமில்லாதிருக்கின்றும் தன் புத்தி குட்சத்தினால் நியாயங்களை உண்டாக்கி வெல்லப்பண்ணுவான். அதனால் உலகத்திலே புகழ்ச்சியும் வெகு மானமுமடைந்து சாகிற வேளையிலே அவனைதெருச் செய்திரு நன்மை எல்லாம் பெற்றுப் பண்ணியவானென்று பெறப்பட்டீசைச் செய்து

ன். ஆனால் அவன் சாலின் சடங்குக்குப் பிரசங்கம்பண்ணக் குறித்த ஒரு சர்சியாகியார் அதற்கு ஆயத்தம்பண்ணுகிற நேரத்திலே ஒரு ஏக்காளச் சத்தங்கேட்டு மனக் கலங்குகையில் மறுபடி அந்தச் சத்தம் தன் வாயிலே யூதுகிறது போலக் கேட்டுப் பயப்பட்டார். அப்போது சில பேர் கறுப்புடுத்திக்கொண்டு தன் வீட்டிலே வந்து புரூந்தார்கள். அதிலொரு சிரேஷ்டர் சாற்காவியிலிருந்து செந்தவனுடைய ஆத்தமத்தைத் தன் முன்னக அழைப்பித்து அவன் நடந்த நடக்கைகளைவலம் பிரகித்தம்பண்ணி அதற்கெழுதின நரசுத்தீர்வையையுஞ் சொல்லி அந்தப்படி நாளைக்குப் பிரசங்கம்பண்ணாமென்று அந்தச் சர்சியாகியாருக்குச் சொன்னதினால் அவர் மற்ற நாட் கோயிலுக்குப் போய்ப் பூசை வத்திரச் சரித்துக்கொண்டு அடனை அடக்கி குழியைத் திறந்து பரர்க்க அவனுடைய நெஞ்சு பிளந்து அவன் அனுபவித்த சர்பி ரசாத அப்பம் புறப்பட்டுக் குருவின் கையிலேவந்தது. பால் புண்ணியாவென்று பூயியிலே நினைக்கப்பட்டவனுடைய நடுத்தீர்வை இப்படியிருந்தாற் பாலியென்று பேராயிருக்கிற உன்னுடைய நடுத்தீர்வை எப்படியிருக்கும்? சீவனுக்குப் பின் சாவு சாவுக்குப் பின் தீர்வை. இப்படித் தொடர்ந்தவருவதினால் சீவனுக்குப் குழிக்குடெவ்வளவு முடுகியிருக்கிறது? ஏன் ஆயத்தம்பண்ணாமலிருக்கிறது? ஏன் உன் பாலக் கனத்தைப் புண்ணியத்தோடு நிறுத்திப் பாராமலிருக்கிறது? பாவ மயக்கத்தை விட்டுக் கண்ண திறந்து செய்த பாவத்தக்காக விதனப்பட்டுப் பிராத்தித்துக்கொள்.

தபாதிக மனலதாபன் டால்வலம்.
ஒன்பதாமுணர் த்துதல் முற்றுப்பெற்றது.

குறள்—உ. அதிகாரம்.

இனியவைகூறல்—On sweetness of speech.

கூக. இன்சொலாலீரமனை இப்படி நிலவாஞ் செம்பொருள்கண்டார்வாய்ச்சொல்.

பு இனிய சொல்லானவை அன்போடு கவந்து பொய்யினமயில்லாதனவாம் அவைகள் அறப் பொருளை அறிந்தவர் வாய்ச்சொற்களாம், ஏ—று.

Sweet speech flows from love, is free from deceit, and is the word of the mouth of the virtuous. Drew.

Fair are the words of those but void of guile
Who know that sterner virtue should be joined
To mild affection. Ellis.

கூஉ. அசனமர்ந்தீதவினன்றே முகனமர்ந்தீன் சொலகுகப்பெறின.

பு. கண்டபொழுதே இனியமுகம் பொருந்தி அதனோடே கூட இனிய சொல்லையுமுடையகுகப்பெற்றால் அது மனம்பொருந்தி ஒருவர்க்கு வேண்டிய தொரு பொருளைக் கொடுப்பதினும் நன்மையுடையது, ஏ—று.

Sweet speech with a cheerful countenance is better than a gift made with a joyous mind. Drew.

Though bounty may rejoice the heart, yet words
Of courtesy which dress the face in smiles
Will more avail. Ellis.

பேரின்பக்காதல்.—பிரதிக்கினை.

இதெல்லாமாராய்ந்திருந்தாலுமில்லவகத்தெல்லாமென்றனக்குத் தித்திக்குஞ் செந்தேனே வேண்டாமுலகவெகுமா னமற்பசுகல் கண்டாலினிமேற்குற்த்தையதல் வையேனே இவ்வுலகவாழ்வழிந்தேயின்பமெல்லாரீர்க்குமுழி அவ்வளவையொருமனவாசையதல் வையேனே

இனிமேலும்பாணம்கிங்கேதிக் நடப்பேனடியேன் இனிமேலுபவத்தின்பசுகம்பவேண்டேனே இந் தவகை சொல்லியிறத்தமுதுகொண்டுகைவ. னந்தமுறுங்கோலிலமைந் தசனங்கொளொடு

பஞ்ச தந்திரக் கதை.

[Continued from page 62.]

துளசாபுரமென் னுமூதாரில் நாலவொருசாலை மாணாக்கராய்க் கல்வி பயில்கையில் அவர்களின் மூவர்க்கு மந்திரவித்தை கைவரவப்போதவர்கள் அரசனையடுத்துப் பெரும்பொருளீட்டுதலன்றோ வித்தையுணர்ச்சிக்குப் பயனென அது கேட்டவருளொருவன் வானுக்கள் - நம்முனிவ்வொருவன் கல்வியறிவிலகலான இவர்கீட்டு நம்பொருளிற் கூறுகொடாமாதலால் இவனிந்நொடியிற்றினே தன்னிலவத்திற்கேற்பாலனென அதைக் கேட்டு மற்ருருவன் இவன் கல்விகல்லாறாயினும் இளமைதொட்டு நம்மோடு வினயாட்ட யார்தோருகினுன் றிய நம்பினுமுலகநடையிற்தேர்ந்தவனரசன் மாட்டுலக நடையறிந்தவனி னுங் கல்வி மாத்திரம் பயின்றென் பு கழெய்தாதுதலால் இவர்க்கு நாலவொரு கூறுகொடுக்குதமென வதையெருமொப்பிப் பின்பு நால்வரும் வேற்றுத் தேயும் நொக்கிப்போவுளி அங்கே ஓரடலியிலொருயிரீத்த வரிமா கிடந்தமை கண்டொருவனும்பிழைக்கக் கற்றுவித்தையை யிவ்விறத்ததன்பா வியற்றித் தெளிவொமெனவதை யுலகநடைவல்லோன் கேள்வியுறி நிவ்வரிமாவைச் சீலிப்பிப்பினுடெல்லோரையுந் தின்னதுவிடாதி தன்பாற் பரீக்கெசெயலொழியற்பாலதெனப் பலவகையான் மறுத்தனன். அம்மூவருந் நன்மொழியை எறிந்து செருக்கினுலச் சிக்கத்தை யுயிர்ப்பிக்கத் தொடங்க மற்ருவனித்தருதியில் செயற்குச் சதுரனாவான் செய்மையாகற்பாலனென்றுரைத்தவனின்பு போயொர் நெடுமரத்தின்மிகையிருக்கப் பின்னரிவர்களம்மறவிலங்குக்குயிர்த் தமாத் திரத்திலது மூவராலையையும் வாங்கிற்று. ஆதலாற் கல்வியினுமறிவு பெருமையதென—அப்போது சக்கிரி இஃது காரணமன்றென்னிலோ வறிவுடையோன் வீட்டிற்பலகாப் பமைத்திருப்பினு நாசமுதுகின் றுன் பேதையாயின் காட்டத்திற்றனித்திருந்து முய்கின்றன. முன்னாயிரம் புத்திமல்லாந்ததையும்—தூறு புத்திதொங்கினதையும், ஒரு புத்திரீரில் வினயாட்டயாந் ததையுக் கேட்டியையோவெனப் பொன்வாழ்ப்பினு டெவ்வாறறையென நேமிதிரிதயைன் விடைவிடுக்கலாயினுன்.

மகத தேயத்திலொர் மலர்ப்பொய்கையிலறிவாயிரத்தன், தூறறிவென் றிரண்டு யீனங்கட்டும் ஓரறிவெனென் னூர் தவனைக்குந் ட்புளதாயிருக்குங்காலியிலொர் திவசமாண்டோர் வலையன் வந்து பிறறைஞாள் நீண்டுள. கொழுமீன்களை வலையெறிந்து கவர்வெனுகவென்று உரைகூறியிருந் தமையையறவற்றவம்மண்டுகந் தன்னுற்றார்க்கறிவுறுத்தழி அறிவாயிரத்தன் பகர்வாயினுன்—நானார் நடைபலவுந் கற்றுவல்லெனென—தூறறிவன் யானிவையுறவா காதியாறகற்பாலதேவாத்தினுடையாருகவென அதைக்கேட்ட தவனை வாசீர் நட்டோரே—நானிதோ பேரகின் மெனிலிருநடமினென—அவ்விரண்டு ரீயோரறிவெனுகின் றனயாகலாற் போவையானுற்போ—யாம்வருவேமல்லெ மெனப் பின்னத்தவனை தன் குழுவொடு வேறிடம் போயிற்று. மறுநாள் செம்பலவன் வீதிய வலையிற் சிக்கிய பற்பல மந்தியங்கனோடகப்பட்ட வறிவாயிரத்தனைத் தலைமேற் சுமந்தும், தூறறிவனை வாலைப்பற்றிய நடக்கையில் இறையோரறிவன் கண்டு தன் பெண்டரை நோக்கி அறிவாயிரத்தனுக்கும் தூறறிவனுக்கும் இங்ஙனக் கேடய்த்திற்று. நானொருறிவனி ல் வினயாடுகின்றெனென் னுக்குறுவித்துச் சொல்லிற்று. ஆகலா ன் மிக்கறிவொனுக்கு மூழினுவ்வணை துன்புளதாமென்ப பொன் வாய்ப்பினனிள் செவியனை நன்மதிதடா நிற்றையில் இசைசபாடிக்க ட்டெண்டாற்போலுனக்கிப் பேரிடயுளதாயிற்தொன, சக்கிரதான ட்டென்தன், நிகழ்த்துரையெனச் சுவர்ணசித்தசொல்லலாயினுன்— (இன்னும்வரும்)

சுயாதிபத்தியம்.

Translation of the article "Example of self-government" on page 88.
மனிதருடைய சுபாலீகத்தைப் பற்றி அனேக காரியங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஒருவன் மனப்பூரணமுற் சந்தோஷமுமில்லாத குணத்தினையுற்றோருயிருந்தல் அவ்விவ்விற்றினுள் அக்கு

ணங்களைப் பொருந்தியவையிருக்கிறதினால்தான் கொள்ள வேண்டியது. ஆகையினால் அவ்வித குணத்தினையுற்ற ஆட்களிற் குறை கூறாமல் அச்சுணத்தைவருத்தவிச்சுமியல்பையே குற்றப்படுத்தவேண்டியது. எப்பொய்ப்பட்டவனுடைய குணங்களுக்கு சீர்தீர்த்தேற்றமின்றி ஆரம்பத்திலே நற்சீருள்ளவைகளுமல்ல. அவ்வென்று எப்பொய்ப்பட்டவனுடைய குணங்களும் நற்சீர்ப்படுத்தப்பட்டவனாத அவ்வளவு கேடாய்ப்போகிறவைகளுமல்ல. உதாரணமாக, ஒரு துரையிருந்தார்; அவர் இடல்பிலே வேடியும், மிகு கோபியும், கடு கடுப்பும், வெடுவெடுப்புமுள்ளவராயிருந்தும், நோயாளிகளையும் பிரதானமாப்பித்தார்களையும் பராபரித்து வந்ததினாலே அவருக்கு முன்னிருந்த சீர்ப்புணங்களைவிடத் துறந்து கூயாதிபத்தியமுள்ளவராகிப் பழந்த ரடையினையுடையவர்களுக்குட்டாமுமொரவராகவேண்ணப்பட்டிடுந் தற்குணக்கார்ப்படுத்தவராயிருந்தார். குணங்காப்போனாக்குற குணங்காவாதோனாக்கு முள்ள சந்தோஷத்தின் வித்தியாசம் மிகப்பெரிதாயிருக்கின்றது. நாமெது குணங்களைக்கட்டியானாமற் குணம் நம்மை ஆளும்படி பண்ணுவதால் அது போல வேறென்றும் மற்றவர்களுக்கு நிரந்தரமானதும் இடரிடக்கூடியதும் தாங்குதற்கரிதமான அபாயத்தை விடுக்கக்கூடியதாயிருக்கவில்லை. எங்கள் சீலிய காலவரையில் எமக்கியாதொரு அபாயம் நேரிடுவதைக்காண்கும்பொழுது எமக்குச் சித்தமுண்டானால் நாமவ்வபாயத்தை மீளத்தக்க குறை கூறவேண்டியதாயிருக்கின்றது.

எழியதொழில் வினாருவாயிருந்தும் ஐக்கியதேயத்தின் முறற்சங்கக்காரியலதர்களினாலாவது வந்த மெஸ்தர் ரோசர்ச் சேமன் என்பவருடைய தீர்மானத்தை அச்சங்கத்தைச் சார்ந்த போதிய யோக்கியவான்கள் டேனிப்பண்ணித்திப்புற்றக்கிசரித்துக்கொண்டார்கள். இவர் தமது குணத்தை யடக்கத்தாமே எசுமாலுமி அதை மென் மெலுஞ்சீர்ப்படுத்திவருந்த தமதேகார்த்தமனவுக்கும் அவருக்கு விசேடமன வேலையாயிருந்தது. இவருடைய ரடையின் இப்பகுதியைக்காட்டுமிரண்டு மூன்றுதாரணங்களுண்டு. எப்படியெனில்,

மெஸ்தர் சேமன் என்பவர் தமதுத்தியோகத்தைப் பெற்றுக்கொண்டதின் பின் ஒரு நாட்டின்னறையிலிருந்து வாகித்துக்கொண்டிருக்கையில் தப்பிவித்தனமுள்ள ஓர்மானுக்கள் அடுத்த அறையிலிருந்து தன் கையில் வைத்திருந்த கண்ணாடியை மெஸ்தர் சேமனுடைய முகத்திலே கிரணம் வந்து விழும்படி சூரியனுக்கு நேராகப் பிடித்தான். அப்போதவர் நாதகாலியை அரக்கிக்கொண்டு வேறிடத்திலிருந்து பொழுது திருப்பவும் அப்படிச் செய்தான். இன்னமும் அவர் நாதகாலியையரக்கிக்கொண்டு வேறிடம்போகத் திரும்பவுஞ்சூரியகிரணம் அவர் கண்ணிலே விழும்படி பிடித்தான். உடனே அவர் புத்தகத்தை வைத்துவிட்டுச் சாளரவாசலண்டைபோனார். அந்நினைநின்ற அனேகஞ் சனக்களில் தவிலிச்சைகொட்ட பொழுது சேமனென்பவர் மெத்தக்கடித்துக்கொண்டாரென்று நினைத்தார்கள். அவரோ அப்படிச் செய்தபொழுது சூரியனுமி தன் முகத்திற்படாதபடிக்குச் சாளரவாசலப் பூட்டிப்போட்டு நீ இப்படிச் செய்கிறதை என்னுற் சங்கிக்கக்கூடா தென்று சொல்லித் தன் பதவிய குணத்தைக்கட்டினார். சுபாவத்திலே அவருடைய குணங்களின் மிக வேகமுள்ளதாயிருந்தாலும் அந்ததை அவர் மேற்கொள்ளவில்லை ஆண்டு வந்ததினல் வரவரச் சாந்தமுள்ளவரும் அமைந்த குணமுள்ளவரும் நற்குணசாபியுமாயிருந்தார். இன்னுஞ் சேமனென்பவருந் தக்கடங்கள் சமுசாரத்திலே தேவபத்தியென்னுஞ் சாநினையைக்கொள்ளுவிக்கிறதற்கு இலிச்சைப்படாத மனிதரிலொருவராயிருந்தார். அவர் வழக்கப்படி ஒரு நாட்காலமே தன் சமுசாரத்தை ஒருமிக்க வரவழைத்துவைத்துச் செபம்பண்ணினார். படிய சமுசார வேதாகமத்தைபுடிமெடுத்துக்கொண்டிவந்து டீடத்தின்மேல் வைத்தார்கள். சேமனென்பவர் தமக்குக்கட்டத் தமது கடைக்குட்டிப்பினையைக் கூப்பிட்டிடுவதைதிருத்திக்கொண்டார். மற்றப்படி அந்த அறையைச் சூழிவிருந்தார்கள். இவர்களினையெகரிப்பொழுது வளர்ந்தவிட்டார்கள். இவர்களைத் தவிரச் சாத்திரப்பள்ளிக்கூடத்துவாத்திமாருமந்தவீட்டிலே விடுதலாகிறபடியால் அவர்களும்கூட மந்திராயிருந்தார்கள். வயதில் முதிர்ந்து தளர்த்த அவருடைய மாதாவும் (கொன்னெக்கிக்குற்று) என்னுமுருக்கிப்போப்போத்திபத்யாயிருந்தவருக்குநேரே அந்த அறையிலொருமூலையிலேயிருந்தான். உடனே அவர் வேதாகமத்தைத் திறந்து வாசிக்க ஆரம்பித்தார். அவருக்குக் கிட்டிலிருந்த பிள்ளை ஏதோ சற்றே குழப்படி பண்ணினதாலே அவர் வாசியாமனின்று அந்தப் பிள்ளையை அமைதியாயி

ருக்கச் சொன்னார். மறுபடியும் அவர் வாகித்துக்கொண்டபோடியும் பின்னூர் தரித்துநின்று திரும்பவும் வினாயமண பிள்ளையைக்கடந்துகொண்டு அதினுடைய காதிவே சுண்டிவிட்டார். அந்தப் பிள்ளையோவினையாடும் பருவப் பிள்ளையானபடியால் அதை அடக்கிக்கொள்வது பிரயாசமாயிருந்தது. இப்படி அவர் காதிவே சுண்டினதை அவருடைய மாநா பார்த்துக்கொண்டிருந்தபுத்திப்பட்டெழுமிச்சேமனிருந்த நாதகாலிக்குக் கிட்டப்போய் அவர் சாத்திர தவண்ணம் அந்தப் பிள்ளையுடைய காதிவே தன்னுற் கூடிய எழு சவியாக அடித்துச் சொன்னதென்னவெனில், "நீர் உமது பிள்ளையை அடிக்கிறீர் காள் எனது பிள்ளையை அடிக்கிறேன்" என்று. கொஞ்ச நேரமாகச் சேமனுடைய முகமுதிரம்போற் சிவந்து போயிற்று உடனே சகல துமமைதியாகவும் பதமையாகவும் இருந்தன. அவரோ வாசியாமற்றிந்து துதான் போட்டிருந்த கண்ணாடியையுயர்த்தித் தன் தாயை நன்றியுக்கு உயித்துப் பார்த்துமறுபடியும் புத்தகத்தை ஒருசொல்லும் விட்டாமல் வாசித்தவுடனே செபம்பண்ணித் தமது வீட்டார்பார்த்து நடப்பதற்கு உத்தமமான முன்மாதிரியைக் காட்டிச் செபத்திலே வேண்டிக்கொண்டார். இரணவீரர்கள் முனைமுகத்திலடைந்த செயத்திலும் இச்செயமே அதிகமென்மையுற்றதாயிருக்கின்றது.

ஓர் ஆஸ்திகன் தோற்றேடினது.

Translation of the article "The Infidel rebuffed" on page 88.

அமேரிக்காக்கண்டத்தில் ஐக்கிய தேசத்தின் காமோனிய என்ற கிராமத்திலே கனம்பொருந்திய யேயில் ஆம்கிறோக்கென்னுஞ் சூரு பிரசங்கம்பண்ணுகையில் அக்கிராமத்திலிருந்த ஆஸ்திகனாகிய ஓர் வைத்தியன் ஆம்கிடுக்கிடத்தில் வந்து காணும், நீர் ஆத்துமங்களை இரட்சிக்குயிப்பிராயத்தடன் பிரசங்கம்பண்ணி வருகிறீரா என்று கேட்டதற்கு அவர் அமென்ருர். ஆத்துமாவை இரட்சிக்கும்படி பிரசங்கம்பண்ணுகிறேனென் நல்லவா சொல்லுகிறீர். நீர் ஆத்துமாவை எப்போவாகுதல் கண்டரோவென்றுகேட்டதற்கு அவரில்லைபென்று. — எப்போவாகுதல் ஆத்துமா சத்தமிடக்கேட்டராவென்றதற்கும் அவரில்லைபென்று. — எப்போவாகுதல் ஆத்துமாவைருகித்திராவென்றுகேட்டதற்கும் அவரில்லையென்று. — ஆத்துமாவையெப்போவாகுதல் முகத்தகண்டாவென்றுகேட்டதற்கும் அவரில்லைபென்று. — ஆத்துமாவிருக்குதென்றதாக வெப்போவாகுதல் பரிசித்தகண்டாவென்றதற்கும் மாத்திரம் ஆம், பரிசித்திருக்கிறேனென்று. — அப்போ வைத்தியன் சொன்னார், நல்லது நான் சொன்ன பஞ்சேந்திரியங்களில் நான்கும் ஆத்துமாவில்லையென்றுபிக்குது. ஒரு இரத்திரியமாத்திரமுண்டென்றுசாதிக்குது. என்னுள். அப்போ ஆம்கிறோக்கு என்பவர் வைத்தியனைப்பார்த்து, நீரொரு வைத்தியனாவென்று. அவர் ஆமென்ருர். — நீர் எப்போவாகுதல் வருந்தீரு சத்தமிடக்கேட்டதகண்டாவென்றதற்கு அவரில்லைபென்று. — எப்போவாகுதல் வருத்தத்தை ருசித்திராவென்றுகேட்டதற்கும் அவர் இல்லையென்று. — எப்போவாகுதல் வருத்தத்தை முகத்திராவென்று கேட்டதற்கும் அவரில்லைபென்று. — எப்போவாகுதல் வருத்தத்தைப் பரிசித்திருக்கிறீராவென்றதற்கும் மாத்திரம் ஆம், பரிசித்திருக்கிறேனென்று. அப்பொழுது ஆம்கிறோக்கு என்பவர் சொன்னார், நான் சொன்ன நாலு இரத்திரியங்களிலொன்று மாத்திரம் வருத்தமென்று சொல்லப்பட்ட ஓர் பொருளுண்டென்று சொல்லுகுது. பிள்ளை வருத்தமென்பப்பட்ட ஓர் பொருளுண்டென்றும்குத்தெரியும். ஆத்துமாவென்னப்பட்ட ஒரு பொருளிருக்குதென்றெனக்குத்தெரியுமென்று. அப்பொழுது வைத்தியன் குடுகண்ட பூனை பின்னும் அடுக்கங்கு குடுகொதென்றபடிமொழிப்பாலச்சா துரியமாப்ப போய்விட்டார்.

நேர்மைநள்ளெறியின் பலபலன்.

Translation of the article "Advantage of Honesty" on page 88.

ஆறு வருடத்துக்கு முன்னே கனம் பொருந்திய ஓர் துரைமகன் இலக்கோத்திலாந்து தேசத்திற் பிரயாணம்பண்ணுகையிற், பழங்கந்தைச்சீலை பொதித்துடுத்த ஓர் சிறு பையன் இவரிடத்திற் பிச்சை கேட்டதற்கு—அவர் தன்னிடத்திற் சிலலறைக் காசில்லையென்க—அப்போ பொடியன் இக்கை தாரும் மாற்றிக்கொண்டிருக்கிறேனென்று. அப்போ அந்தத் துரை இரத்தப் பொடியன் தன்னை அலட்டுப்பண்ணிக்கேட்டுத் தொந்தரைப்படுத்துவானென்றெண்ணி ஒரு வெள்ளிக் காசை எடுத்துப் பொடியனுக்கு

க் கொடுக்க அவன் அதை அவர் மாற்றிக்கொண்டுவரும்படி தன் னிடல் கொடுத்தாரென்றெண்ணி ஒழிப் போய் மாற்றிக்கொண் டெவ் துந் துரை அவ்விடமில்லாததைக் கண்டு திரும்ப அவ்வி டம் வருவாரென்று எண்ணி அவ்விடத்திலே வெகு நாளாகக் கா த்துக் காத்துக்கொண்டிருந்தான். ஒரு நாள் அந்தத் துரை ம துபடியும்ந்த வழியாக வந்தவேளையில், அந்தப் பொடியன் முன் னேதான் கொண்டு போய் மாற்றி எடுத்த காசை அவர் கையிற் கொடுத்து நிதானமாக எண்ணி நுட்பத்தையும் அவன் நன் னெறியையும் கண்டு துரை மிகச் சந்தோஷங்கொண்டு தன் செ லவாக அவனைப் பள்ளிக்கூடத்தில் வைத்துப் படிப்பித்தார் என் னு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

உதயதாரகை—MORNING STAR.

Jaffna, May 9th, 1844.

TO EDUCATED NATIVES.

(Continued from page 72.)

Determine to Improve.—If you would make the most of yourselves, in your present situation or any other, you must diligently use the means for your improvement. The human mind may very aptly be compared to a garden, which is productive in proportion to the attention bestowed in its cultivation. A common error among young men of your class is, to suppose that when they have completed the six or ten year's course of prescribed study, they have *finished* their education. Nothing can be more absurd than such a notion as this. Instead of your education being finished, you are only then prepared to begin to educate yourselves. The idea that education consists exclusively in class exercises is as ridiculous as to suppose that agriculture consists in reading treatises on Farming.

But how many of you have acted under this mistaken view, and after leaving the Seminary have bartered away your class books for gew gaws, and while out of employment, have spent your time in idleness, wandering about from house to house to tell and hear vain stories, and circulate scandal, and chew betel. And this is the end at which you have arrived when you have *finished* your education! Your minds in consequence, instead of rising in stature sink back into the old heathen mould from which they were lifted, and you are in danger of remaining half-heathens to the day of your death. This is the case with scores of young native men who will in all probability sit down at the feet of an improved generation of their successors to ask for favors. The young man who barter his class books on leaving the Seminary, parts at the same time with a portion of his honor and good character and receives in exchange a portion of shame and discredit, and it may be—*five* dollars.

Until you have imbibed a love of knowledge for its own sake your education can hardly be said to be begun. And yet the instances of young men who have attained to this are exceedingly rare. We know not of more than two or three. Of the majority of native young men who have attended the prescribed course of studies in some one of the educational institutions in Jaffna, we presume four-fifths of them now know less of every subject they have ever studied than they did when they left the schools. And this not for want of time and opportunity to retain what they had learnt and even to greatly improve their stock of knowledge, but solely for want of a disposition to improve.—If you would rise in character, influence, and station, you must break over your habits of mental indolence; you must accustom yourselves to daily reading and study; you must throw off the shackles of time-worn customs and opinions, that bend your race to the dust, and dare to think and act for yourselves. Free your minds from ancient prejudices; receive truth as it opens to you on every hand—in nature, in books, and especially in the Bible; and dare to be singular amongst your own people; if they laugh at you now, the time is not distant when you may laugh at them. Let not a day pass without adding to your stock of ideas. Harken to the advice of Dr. Watts, whose excellent Treatise on the mind perhaps some of you have studied. "Call yourselves to an account once a day and consider what new ideas, what new proposition or truth you have gained, what further confirmation of known truths, and what advances you have made in any part of knowledge, and if possible, let no day pass away without some intellectual gain." We shall pursue this subject in our next.

THE PRESENT STATE OF HINDUISM.

We have noticed with uncommon interest, by the Reports of missionaries in the Bengal Presidency, that have come to us from time to time, that the same prominent features of the missionary work have existed there as here, and that the attention of missionaries throughout the Indian field seemed to a considerable extent to be simultaneously directed to the same objects.

A few years ago, when in this field the attention of the missionaries was a good deal engrossed with the subject of the lamentable deficiencies of the native converts, the same appeared, from Calcutta papers, to be a prominent object of attention to missionaries there.

At this time the most sensible encouragements to missionaries here are, the progressive influence of truth in changing the sentiments of the people, and their growing indifference to their own system. From a notice of the last Report of the Bengal auxiliary missionary society in the Friend of India of April 11th, it appears that the same are prominent encouragements to missionary efforts in that quarter. The Editor of the *Friend of India*, in introducing the following extract commends it to special attention, as presenting "a very vivid and correct picture of the present state of Hinduism, which can be regarded only as a barren oriental superstition depending for its existence more on the force of habit than on the strength of principle."

This unity of aspect in the progressive developments of the missionary work in India, has in it something quite cheering to our feelings. We regard it as evidence of the divine approbation of the various systematic means employed by Christian benevolence for the regeneration of India. The same gracious influences, are operating in the different channels of preaching, teaching, and distributing tracts and scriptures, to give effect to truth, and to secure those grand results, at which all such efforts are aimed.

The missionary work in India and Ceylon (at least the northern part of it) seems to be one; and to be steadily and uniformly progressing.—Though in some localities there are violent outbreaks of heathen opposition, there are in others more signal triumphs of truth, the influence of which is widely felt, and is securing a widening and deepening conviction in the public mind that the days of Hinduism are numbered.

"To my own observation," says Mr. Morton, (the writer of the Report and who is, we believe a missionary of 20 years experience in India) "it is sensibly apparent that the process of indifference to Hinduism, nay of positive alienation from it, has commenced. Truth is working in various ways and in various ratios of rapidity; but the result is nowise doubtful, not merely, (though that were to us enough) on the ground of divine promise, or on that of the adaptation of the Gospel to the state and wants of man everywhere, or even on that of the experience of its universal efficiency, but also on that of the manifest decay in the whole structure of the indigenous superstition of ages; of the onward advance of the love of innovation, and of the fast awakening spirit of enquiry in the native mind. Nor has modern Hinduism any one single character, apart from the feeling of self-interest in those who subsist by it, and from its connection with social usages and the domestic constitution, that should give it much longer any strong hold on the affections of its hereditary professors. As a religion it is dying, if not defunct, in the breasts of myriads—it is now a mere national usage, a civil distinction, or is ramified with aristocratic exclusiveness and the feeling of social honour. Ere long it will find even this support drawn from under it. Meanwhile, our duty plainly is, to substitute for decaying error and mischievous institutions, the truth and system of Heaven that sanctifies, elevates and saves, so as not to leave multitudes, once blind superstitionists, but now without a religion, a prey to all the measureless mischiefs of total scepticism and unbelief."

The following remarks on the influence of scientific education even when dissociated from direct religious instruction, to destroy the faith of the Hindus in their own false and foolish system, are also quoted from the Report. Hinduism being based on groundless and ridiculous assumptions, which are contrary to reason and nature, is vulnerable to all truth, whether it beam from science or religion. It cannot hold up its head in the light of day without having its own shame written on its forehead. The sun, the moon, the stars, the earth, and all the other planets bear testimony against it—that it is false. Its night of existence (for such a period of darkness cannot properly be called a day) is we trust soon to terminate, and the day spring from on high soon to come, to give light to them that sit in darkness and in the shadow of death, and to guide their feet into the way of peace.

The Government Seminaries have no doubt greatly contributed to loosen the affections of the people from the ancient superstitions of the land. As the Mathematics, natural and mental philosophy, literature and science, are taught in the higher classes it may be reasonably supposed that not a few become respectable scholars. The education which they receive has the direct tendency of showing the folly of Hinduism and the profound ignorance of its celebrated sages, so that a thorough change respecting a religion which has been venerated for ages, is eventually produced in the sentiments of a large portion of the pupils. They discover that the principles of true science and the records of authentic history, falsify the tenets relating to those subjects which are contained in their shastras.

This detection of error in history and science leads them to suspect the truth of their own theology, to despise the dogmas of brahmanism and shake off the shackles which held their mind in bondage to a degrading and demoralizing superstition. Thus with slow but sure step they are led to abandon a religion, whose social and civil institutes stultify the understanding and harden the heart, whose Pantheon contains personifications of every vice, and examples more destructive than the plague. So far the influence of such education is beneficial; it disposes the mind to receive truth instead of error on all subjects of human learning, and brings to light the gross absurdities of a system which were fully believed to be eternal verities.

Though now under the control of their parents and therefore possessing very limited influence, ere long these young men will be placed in circumstances wide-

ly different,—they will be the fathers and guardians of the next generation, and in-
tusing the knowledge derived from western literature and science, into the minds
of their children will cause the tide of opinion to run with an increasing swell a-
gainst Hinduism and against every kindred superstition."

TEMPLE FESTIVALS.

This being the season of the annual festivals of different heathen temples, when
the poor deluded natives are accustomed to scrape together all the money they can
and expend it in rival exhibitions, of musicians, dancing girls, torches, fireworks and
other shows, it will be gratifying to every one who wishes to have such vain expen-
ditures done away with, to mention that there appears a growing disinclination to
sustain these ceremonies on the part of many persons. It is said that many who were
once comparatively wealthy and who then enjoyed a monopoly in these exhibi-
tions, being now in reduced circumstances, and finding their former inferiors in
society raised in wealth to a superior standing, they can no longer enjoy their form-
er distinctions on such occasions, and being ashamed to act an inferior part, have
retired from them with mortified pride. Others, being unwilling to incur the shame
and reproach of having neglected the festivals which their families have had the
honour of sustaining in former years, and being unable to compete in expense and
shew on these occasions with some of their inferiors in birth and caste, their jeal-
ousies are directed to the brahmins, who are said to shew them diminished attentions
and regard as their wealth and contributions to the temples have declined. Hence
we hear on every hand of envyings, jealousies and strife, to which this state of things
has given rise. Mean time the people are opening their eyes to see the folly of
expending money in this way, which serves no useful purpose and is fruitful of
evil. Many, we are told, would be glad to relinquish their connection with such
festivals, but they fear to encounter the reproach and shame which they imagine
the priests and others would then heap upon them. Some have said, they could
not break off of a sudden, but as soon as circumstances should favor it, they should
be ready to withdraw their support. The conviction is extensively felt, that as
the influence of education and Christianity spreads and deepens in the communi-
ty, the people will forsake these vain exhibitions, and spend their money for more
useful purposes. This should operate as an encouragement to the patrons of edu-
cational and missionary operations, to redouble their exertions. It is indeed a
most interesting and encouraging fact, that Christianity is believed by a large and
increasing number to present a valuable remedy for many of the evils which Hin-
duism has imposed upon them, and they are waiting with some degree of compla-
sency for the time, when, by a sort of sloughing process, the old skin of heathen-
ism shall be cast into the wall and they shall appear, with their children, in the
bright and beautiful dress of Christianity.

Overland Mail.—The Jaffna Overland Packet for the Steamer Hindustan
will be closed on the 17th inst.

Disposal of the Government steamer Seaforth.—The Bombay Courier of April
12th, states that the steamer Seaforth will accomplish but one more trip to Bom-
bay, and be then disposed of. It is said to have been sustained at a loss to the
Government, and it is supposed the interest of Government and the public will be
best consulted by adopting the Calcutta steamers for the transit of the mail. For
this object such an arrangement will be decidedly advantageous, especially when
the line is completed, so as to run monthly through the year. It would afford us
of the northern extremity of the island, the privilege which we now seldom enjoy,
of answering letters the same month they are received.

Paumban Channel.—The Colombo Observer of the 2d inst. states that the chan-
nel is deepened to 3 feet, low water, and 11 feet at full tides.

KANDY.

On the 12th of March, a labourer in the Mapattoo, North, was trampled to death
by a wild Elephant.—Commentator.

On the 9th of February, a man named Salla, a native of Kuruvita Korle in this
island, was attacked by a Bear and killed, while cutting ropes in the jungle.—ib.

On the 17th April, whilst three women were bathing in the Mahawellaganga,
near Doombera, one of them sunk into a deep part of the river and was drowned.
Her body was seen several days after, surrounded by a Cabaragoyas, a species
of Alligator.—ib.

On the 20th April, Bunga Appo suffered the awful penalty of death at Colombo,
for the murder at Caltura, mentioned in our February number.—ib.

Obituary.—Rev. J. C. Kohloff.—The Reverend John Casper Kohloff died at
Tanjore on the evening of the 27th ult. aged eighty-one years and ten months. He
had been fifty eight years in the ministry, all of which was spent in the missionary
work. He was the pupil and fellow laborer of the venerable Schwartz, who himself
died nearly 40 years ago. He was a good old man, full of years and honours, and
we doubt not he has entered upon the awards of the just in heaven.

MADRAS.

Excitement among the Natives at Madras.—The excitement in the native com-
munity at Madras in consequence of the conversion to Christianity of the brahman
youth mentioned in our last two numbers, has led to the retirement of between 200
and 300 pupils from the missionary schools. Numerous falsehoods have been put
in circulation to prejudice the public mind against the missionaries and their work.
It has been said the children would be kidnapped and carried off; and that the poi-
son of Christianity had been infused into plantains which were given to the chil-
dren for the purpose of converting them to Christianity, &c. Similar stories were for-
merly repeated with regard to the object and measures of the missionaries in Jaff-
na, but they did not long gain credit.

The Editor of the Native Herald remarks: "It looks as if a fear from the Lord
had fallen upon the community. Though no man pursue them they are in dread; and,
like the Midianites at midnight, when the cry went forth in the darkness—'The
sword of the Lord and of Gideon,' every man's hand is turned against his fellow,
and they smite and beat down one another."

CALCUTTA.

Supposed Sutte.—A Correspondent of the Calcutta Englishman states that in

passing through a village in Shahabad (near Calcutta, we believe) his attention
was attracted to the shrieks of a female, and he was told it was the daughter of a
Zemindar whose husband had died and whom they were immolating on the fune-
ral pile. We have on more than one occasion, says the Friend of India, been
assured that Suttees are still practised in places where there is a chance of con-
cealment, and that large bribes, combined with the religious predilections of the
native officers keep the matter from the knowledge of the government. Of course
the above matter will instantly attract the attention of the deputy governor and the
most searching enquiry will be made.

Returned Emigrants.—The Calcutta Star states that many of the emigrants
who have lately returned from Mauritius brought back with them from Rps 300 to
Rps. 500.—This is no small acquisition to one of the labouring class, and must
prove an inducement for others to adventure their fortunes in a similar way.

Obituary.—death of a native Preacher.—The Calcutta Advocate of April 6,
announces the death of RHADANATH, one of the native ministers, connected with
the London Missionary Society in Calcutta. He was one of the earliest converts,
and has been one of the most exemplary, consistent, and useful native ministers, in
connection with that society in India. He died of small pox, aged 28 years.

Death of Sir William Casement.—Died of cholera April 3d, at Cossipore, Sir
William Casement, member of the Supreme Council of India, and for upwards of
fifty years in service in India. His value to the Council was so great that on his
completing his term of service not long since and being about to return to Eng-
land, he was detained by Lord Ellenborough on the ground that the Government
could not well dispense with his services.

Disgusting Sights.—At Calcutta and its neighborhood, it is the custom of those
natives who are too poor to burn the dead bodies of their deceased relatives, to
cast them into the Ganges. It is estimated by the editor of the Calcutta English-
man that on an average 20 bodies per day are thus disposed of; and he suggests
the propriety of the Government's appropriating a sum to defray the expense of
burning these bodies, and thus prevent the impurification of the water which is ex-
tensively used for drinking and culinary purposes, and also those unseemly sights
now presented from the banks of the river, of dead bodies floating up and down
with the descending and returning tide, in every stage of decomposition, and sur-
mounted by crows and vultures. Think of this, ye pure Sivas, when ye drink or
bathe from Ganges' holy stream, that there have rotted the dead bodies of Nulli-
vers, and Pallewars, whom living, ye despaired.

LAHORE.

New Tragedy.—Suchet Singh, uncle of Heera Singh, the present chief minister
of the Lahore government, learning that a great part of the army under the com-
mand of his nephew were disaffected and would join him against the government
on his appearance, proceeded with a small number of his own soldiers towards the
capitol when he was attacked by Heera Singh and slain with a large part of his
men. It is apprehended that another outbreak will ere long occur, and British in-
terference become necessary.—No less than ninety-five females of the family of
Rajah Suchet Singh immolated themselves on hearing of his death.

Splendid Project.—A project has originated with European capitalists to shorten
the ship passage to India, by cutting a ship canal from the Bay of Biscay to the
Mediterranean, and another from the Mediterranean to the Red Sea, which it is
supposed would enable a ship to make four voyages to India in a year. We fear
the political jealousies of different governments will prevent the realization of this
most advantageous and desirable scheme.

சாஸ்திரப் பள்ளிக்கூடத்திற் கற்ற பிள்ளைகளுக்கூ.

நீங்கள் உங்கள் உத்தியோகத்திற் சாமார்ந்தியமுன்வளவர்களா.
பவரலிருக்கில் நீங்கள் தேறும்படிக்கான பிரயத்தனத்தை முய
நிசிகொண்டு தேடுங்கள். ஒரு தோட்டத்தை நீங்கள் எவ்வளவு
பிரயாசப்பட்டுச் செய்கைபண்ணுகிறீர்களோ அத்தூணையாக அ
து பவன் கொடுப்பது போல உங்கள் மனதும் இருக்கும். உங்
கள் வகுப்பைச் சார்ந்த வாலபருக்குட்டல முறையும் உண்டாகு
ம் பிரதான தட்டெண்ணெய்களென்னவெனில்—உங்களுக்கு ஆறுவ
ருடத்துக்கு அல்லது பத்து வருடத்துக்கென்று குறித்த படிப்
பை மாத்திரம் படித்து முடித்தபோதே உங்கள் படிப்பு இவ்வ
ளவோடே முடிந்துபோய்நென் நெண்ணுகிறீர்கள்—இதையொ
த்த மதயினம்போல வேறு பைத்தியமல்ல. உங்கள் படிப்பு மு
டித்ததிற்குப் பதிலாக, உங்களைத்தானே படிப்பிக்காரம்விக்கத்
தயராயிருக்கிறீர்கள். ஒரு வகுப்பிற் சேர்ந்து படிக்கிறதனால்
நல்லபடிப்பென்றெருவன் எண்ணுவதெவ்வளவு கிரிபுட்கிடமாயி
ருக்குமோ அது போல, கமவேலு செய்வதற்குப்படியோ கமாசப்
பெரியோர் எழுதிய பத்தகங்களை வாசித்தாற் கமவேலையுமெமக்
குத்தெரிந்துபெய்றென்றெண்ணியருப்பதும் இழிபுக்கிடமாயி
ருக்கும். உங்களிலெவ்வளவுபோர் இவ்விதமாய் மோசம்போனீர்
கள். நீங்கள் சாஸ்திரப் பள்ளிக்கூடத்தை விட்டதின்கின் பின் உ
ங்கள் வகுப்பில் வைத்துப் படித்த புத்தகங்களைச் சால்வை வேட்
டி முதலிய வின் பொருள்களுக்கென்று விற்றுப்போட்டீர்கள். நீ
ங்கள் வேலையில் இராத்தகாலத்தில், உங்கள் நேரத்தை அவதூற்றி
போக்கி வீடுதோறும் திரிந்து வின் கதைகளைப் பேசி விறுதாவி
லே பாக்குவெற்றவை தின்று பிறர்க்கு வீரோதயான அபராத்தமாய்
பிப்பிமுறணி கூறினீர்கள். இந்நோக்கத்தையிட்டுங்கள் படிப்
பை முடித்தீர்கள்போலே இருக்குது. அஹு! கெட்டிகெட்டி!
உங்கள் மனதுகள் வரவர விசால்வகொள்ளுமட்டி வரவெவ்வதகி

ட்டுத் திரும்பவும் அவைகளிருந்து வந்த அஞ்ஞானக் குப்பைக்குள் ளை தாண்டுகள் தேகார் தமவுக்கும் இரண்டோடத்திற் கால் வைத்தவர்கள் கணக்காயிரவாகி இங்குமரைவாகி அங்குமாக அரை அக்கியான்களென்றமொசுத்துறையிலிருப்பீர்கள். அனேக கணக்கான வாலிபருடையபுடும் இப்படியே இருக்கும். அவர்கள் ஒருவேளை இனிமேல்த் தங்களுக்குப் பின்வரவருகூர் தேறின பின்ன்களிடத்திற் றபவுதாட்சினியத்தைக் கேட்டடைய ஏதுவாய் வரும்போடெல இருக்குது. பள்ளிக்கூடத்தவலிட்டவுடனே தன் புத்தகங்களை விக்கிற ஒரு வாலிபனைப் பார்த்தால் அவன் அப்படி விற்கும் வேளையிற்றினே தன் கணத்தையும் தன் எண்ணடையையும் கூடக் கொடுத்துப்போட்டினிமேலுங்களுக்கும் எனக்கும் பங்கில்லையென்று சொல்லியவைகள் முகத்தில் விழாமல் விட்டுத் தான் விற்கு புத்தகங்களுக்கு நாணயகிலத்தையும் அவமானத்தையும் வாங்கிக்கொள்ளுகிறார். அப்படி விற்கிற ஒருவேளை ஐந்திறைசாலாயிருக்கும்போலே.

அறிவென்னும் ஆசையாகிய நீரை நீங்கள் பருகுமளவுக்கும் இன்னமுல் கலவி கற்கவாரம்பியாதவர்கள் போலே இருக்கிறீர்கள். அறிவென்னும் ஆசையாகிய நீரைப் பருகினவர்களும் மிகக் கொஞ்சம். இதைப் பற்றி எமக்கிரண்டு மூன்று பேரைத் தெரிபும். யாழ்ப்பாணத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட வித்தியாசாலகளிற் படித்த வாலிபர் அனேகரில் அஞ்சில் நாலுபங்குப்பேரும் தாங்கள் கற்ற கல்வியின் பேரின்றதென்றுதானுஞ் சொல்ல அறியாதவர்களாய் மறந்துபோனார்கள். இப்படி அவர்கள் தாங்களடைந்த கல்வியைத் தேர்ச்சிபண்ணாமல் மறந்தயார்க்குப்போகவந்தது அவர்களுக்கு நேரமும் வசதியுமில்லாததினால்—அப்படித் தேறுதலுக்கற்ற குணுணங்கள் அவர்களிடத்தில் இல்லாததினாலே தான்.—நீங்கள் எண்ணடையிலும், செல்வாக்கிலும், உத்தியோகத்திலுமேயிருக்க விரும்புகில், உங்கள்மனோபாவனையிலுண்டாகுஞ் சோமபுத்தனத்தைக் கண்டுபோட்டு நாடோறும் வாசித்துப் படிக்கப் பழகிக்கொள்ளுங்கள். பண்டுதொட்டுப்பரவணியான பழக்கங்கள் எண்ணங்கொண்டு தனையை முறித்தெறிந்து நல்லாலோசனையுடனாய்த்துணர்ந்து செய்யுங்கள். பூருவகப்பெண்ணங்களை உங்கள் மனதை விட்டித் தள்ளுங்கள். பிரபஞ்சத்திலும், புத்தகங்களிலும், பிரதானமாய் வேதாகமத்திலும் இருந்து உங்களுக்குக்காதத்தற்றுது வைக்கப்பட்ட சத்தியத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். உங்கள் சனங்களுக்குள் ஒரு தூதன ஆட்களைப் போலே இருங்கள். இப்போ அவர்கள் உங்களைப் பார்த்து நகைப்பது கண்டாலு, நீங்கள் அவர்களைப்பார்த்து நகைக்குங்காலம் இத்தொகிட்டாவருது. மனைவிஷயத்தைப் பற்றி டாக்குத்தர் உவாட்சு என்னும் வித்துவானொழுதியதைக் கேளுங்கள். அதை உங்களிற் சிலா படித்திருக்கவுண்டும். உதென்னவெனில்—என்ன புதியகருத்துக்களை, அல்லது என்ன புதிய உண்மையை அடைந்தோமெனையும், நாம் அறிந்த உண்மைக்குத்திரமாகவேறெந்த உண்மையைக் கண்டோமென்றும், எந்தெந்தப் படிப்பிற்கேற்றினோமென்றும் உங்களிடம் நீங்கள் தாங்கள் கணக்குக்கேளுங்கள்.—கூடுமாலை ஒரு வேளையென்கூட சில பல அறிவையடையாமற் போகவிடவேண்டாம். (இன்னும் வரும்.)

விழா.

பற்பல தமிழ்த்தொலிகளிலும் வருடோச்சவம் நடப்பதற்கிதே காலமானபடியால் ஆதரவற்று மருள்கொண்ட கறுத்தவர்கள் தாங்கள் சோக்கக்கடிய பணமெல்லாவற்றையுங் கூடியளவு தெண்டித்துச் சேர்த்து நட்டுவர், நாடகசாலை, தீவத்தி, பந்தங்கள், வானங்கள் முதலிய விண்வேடிக்கைகளுக்கென்று செலவழிப்பது வீணென்றும் அவைகளை ஒழிப்பது நலமென்றுமெண்ணுபவர்களுக்குச் சொல்வதென்னவெனில், திருவிழாவென்னும் மூர்விழாவைப் பண்ணுவத்து வந்தவர்களின்கார் இப்பொழுது அப்படிச் செய்ய வெறுப்புற்றிருக்கிறார்கள். முன்னமே தீவிய சம்பன்னராயிருந்து பற்பல விநோதமாய்த் திருவிழாவைப் பண்ணுவத்து வந்தவர்கள் இப்பொழுது பெரியவர்களாகித் தங்களுமவேடிக்கையாகத் திருவிழாவை நடத்திவருவதினாலும் இவர்களுக்கு நாங்கள் தோற்றுப்போவதோடுவன்றும் அவர்களைப்போல நடப்பிக்க இயலாதென்றுமெண்ணி நடப்பியாமல் விட்டுவிட வேறுவாயிற்று. இன்னுஞ் சிலர் தாங்கள் திருவிழாவெடுப்பியாதொழிந்தால் மறுபோதங்களை இ

னமாக ஏசிப்பேசுவார்களென்றும் அதினுற் றங்கடங்கள் சமுசாரத்துக்கிழப்பம் வருமென்றுஞ் சாதியிற் குறைந்தவர்களோடு நாமுற் திருவிழாவெடுப்பது நியாயமாவென்று நினைத்துப் பிராமணுக்கள் தங்களை முன்னடத்திவந்த பிரகாரம் இப்பொழுதும் நடத்திவராததைக் கண்டு அவர்களில் எரிச்சல்கொள்ளுகிறார்கள். அப்படியிருந்தும் வெகு செனங்கள் தங்கள் பணம் பண்டங்களை இவ்வகையான விண் வேடிக்கைகளுக்குக் கொடுப்பதிலும் அதிகம் உபயோகமும் நலமும் இயலமுமான காரியங்களிற் செலவிடுவதேயோக்கியமென்றும் திருவிழா நடத்துவிடப்பது மதிவீனமென்றுமெண்ணத் தலைப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

அனேகர் திருவிழாவெடுப்பியாமல் விட்டுவிட நினைத்துக் குருக்கள் பிராமணர் முசலியோர்கள் தங்களை இழப்பாகவும் இனமாகவும் பேசுவார்களெயென்றெண்ணிப் பயப்படுகிறார்கள். இன்னுஞ் சிலர் தாங்கள் பண்ணிவந்த திருவிழாவை எடுத்தாப்போலே விட்டுவிடக்கூடாதென்றுக் காரியம் வாய்த்தவுடனே எடாமல் விட்டு விடுவோமென்றுஞ் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நல்ல கல்வியும் கிரிஸ்துமார்க்கமும் இப்பொழுது வரவர அதிகமதிகத் தேற்றமுற் தோற்றமுங் கொள்ளுகிறபடியால் சனங்களும் இவ்விதமாய்கையான விண்வேடிக்கைகளை விட்டொழித்து தங்கள் பணங்களை நன்மையான காரியத்துக்குச் செலவிடுமென்னும் எங்குங் கண்டிருக்கின்றது. ஆகையால் வித்தியாசாலகளுக்கும் மிசியோனரிவகையும்பராபரிக்கிறவர்கள் கலகம்பிறந்தால் நியாயம் பிறக்குமென்ற பழமொழியையும், இழகிய போரிஷ் எதற்போரிற் செயமுன்ற என்ற குறிப்பையும் கவனித்து இனியல்லோ கிரிஸ்துமார்க்குஞ் செயமடையுமென்று எதிர்ப்பார்த்து அக்ககளிப்புக் கொள்ளுகிறார்கள்.

புதினசங்கதி.

கோழம்பு.

மகா கனடபொருத்திய உதயதாரகையின் முகாமதைரை யே அன்னம்மாள் என்பவள் துஆசம்ம (ஸ்ர) மாசியு க தீயு மியிற் பிரசனனமாணர், துஆசம்ம சித்திரைம யுர்த்து மரணலியோகமாலுன். யசு கிப்பாசிகள் டு. லாகிராக்கன் க. பூருநாக் கனும் க. அவல்தாரமும்புமணரிசிடெண்டு திரேசிடெண்டு அணி வகுத்து மெத்த மென்ச நடந்து கல்வறை மட்டுக்கும் போய்ப்பா திரியார் கல்வறை சடங்கு நிறைவேற்றி பூமிதானம்பண்ணிவிட்டேன் இப்படிக்கு, ரோமான் கிரிஸ்தவன் த. சுவரிமுத்து.

கன்னடி.

பிறகிட்ட பைக்குனி ம் மடது—வடமாபற்று என்னும் குறிச்சியிலொருவனை யானமிதித்துக்கொன்றுபோட்டது. குருவத கோறையென்னும் குறிச்சியிற் சல்லா என்ற ஒருவனைப்பிறகிட்ட மாசியு கூர் தீயு கரடிக்கடித்துக் கொன்றுபோட்டது. சித்திரைம யுர்த்து மூன்று இஸ்திரிகள் மகாவெலி கண்ணையில் ரோடுகையில் அவர்களில் ஒருத்தி எட்டாத தண்ணீரிற் கொண்டு போனார். இன்னும் கருத்துறையிற் கொலைபண்ணின அப்பு என்ற சிங்கவனை உயர்த்து கொழும்பிலே தூக்கிக் கொன்றுபோட்டார்கள். (சென்னப்படிமம்.)

சொக்குப்பொடி. இப்பொழுது சிலநாட்களாகச் சென்னப்படிமத்திலே சிலர் சொக்குப்பொடியோடொட்டு ஆட்களைப் பிடிக்கிறு க்கொண்டொரு பேருண்டானதினாலும், பெற்றார் தம்பின்னைகளைப் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு விடாமலும் பெண்ணங்கள் வீட்டைவிட்டுவெளிக்கிடாமலும் இருக்கிறுக்கொன்று கெள்வியாரோடும். இவர்களுக்கு கொரு சின்னக்கையை எழுதிக்காட்டுவாம். எப்படியெனில், ஒருநாளிவு கொஞ்சப்பேரிருட்டையெனயொன்றிலே நெருக்கமாய் பிடித்திருந்தவேளையில், ஒருசாமமென்னை எல்லாரும் நித்திரையாய்விட ஒருவனுடம்பில் வீட்டறப்பிலேகிடத்த தும்போ துணியோ விழுந்தது. அவன் திடுக்கிட்டு அம்மாவடியென்றான். மற்றவன் அப்பாவென்றான். பின்னொருவன் அதோ பூனையென்றான். வேறொருவன் கன நித்திரையாயிருந்ததினாலும், அவன்காதிலே இவர்களுள்வது அதிக திகிலைக் கொடுத்தபடியினாலே அப்பாபுலியென்றான்.—பின்பு எல்லாருந் திடுக்கிட்டெழும்பி அதோபேயென்றறிவு மயக்கிப்போனார்கள்—பின்பு அவர்களிலொருவன் னைரியசாவினாமையால் எழும்பி விளக்கைக் கொளுத்திப் பாயைக் கிளப்பிப்பார்க்க ஒரு கண்டெல்கிடந்தது—ஆது போலவே எதோவொரு அற்பகாரியஞ் சம்பவித்திருக்கக்கூடும்—அ

POET'S CORNER.

THE CORAL GROVE.

[By Percival.]

DEEP in the wave is a coral grove,
Where the purple mullet and gold-fish rove,
Where the sea-flower spreads its leaves of blue,
That never are wet with falling dew,
But in bright and changeful beauty shine.
Far down in the green and glassy brine.
The floor is of sand, like the mountain drift,
And the pearl shells spangle the flinty snow;
From coral rocks the sea-plants lift
Their boughs, where the tides and billows flow;
The water is calm and still below,
For the winds and the waves are absent there,
And the sands are bright as the stars that glow
In the motionless fields of upper air:
There, with its waving blade of green,
The sea-flag streams through the silent water,
And the crimson leaf of the dulse is seen
To blush like a bamer bathed in slaughter:
There, with a light and easy motion,
The fan-coral sweeps through the clear deep sea;
And the yellow and scarlet tufts of ocean
Are bending like corn on the upland lea:
And life, in rare and beautiful forms,
Is sporting amid those bowers of stone,
And is saie, when the wrathful Spirit of storms,
Has made the top of the waves his own:
And when the ship from his fury flies,
Where the myriad voices of ocean roar,
When the wind-god frowns in the murky skies,
And demons are waiting the wreck on shore;
Then, far below, in the peaceful sea,
The purple mullet and gold-fish rove,
Where the waters murmur tranquilly,
Through the bending twigs of the coral grove.

EXAMPLE OF SELF-GOVERNMENT.

THERE is much said about the natural disposition and temper of men; and the fact, that any one has a temper which is unhappy and unpleasant, is both accounted and apologized for, by saying that his temper is "naturally" unpleasant. It is a comfortable feeling to lay as much blame upon nature as we can; but the difficulty is, that the action, to use a law term, will not lie.

No one has a temper naturally so good that it does not need attention and cultivation; and no one has a temper so bad, but that, by proper culture, it may become pleasant. One of the best disciplined tempers ever seen, was that of a gentleman who was naturally quick, irritable, rash, and violent; but by having the care of the sick and especially of deranged people, he so completely mastered himself, that he was never known to be thrown off his guard.

The difference in the happiness which is received or bestowed by the man who guards his temper, and that by the man who does not is immense. There is no misery so constant, so distressing, and so intolerable to others as that of having a disposition which is your master, and which is continually fretting itself. There are corners enough, at every turn in life, against which we may run, and at which we may break out in impatience, if we choose.

ROGER SHERMAN, who rose from a humble occupation, to a seat in the first congress of the United States, and whose judgment was received with great deference by that body of distinguished men, made himself master of his temper, and cultivated it as a great business in life. There are one or two instances which show this part of his character in a light that is beautiful.

One day, after having received his highest honours, he was sitting and reading in his parlour. A roguish student, in a room close by, held a looking glass in such a position as to pour the reflected rays of the sun directly in Mr. Sherman's face. He moved his chair, and the thing was repeated. A third time the chair was moved, but the looking-glass still reflected the sun in his eyes.

He laid aside his book, went to the window, and many witnesses of the impudence expected to hear the ungentlemanly student severely reprimanded. He raised the window gently, and then—shut the window-blind! I cannot forbear adding another instance of the power he had acquired over himself.

He was naturally possessed of strong passions; but over these he at length obtained an extraordinary control. He became habitually calm, sedate, and self-possessed. Mr. Sherman was one of those men who are not ashamed to maintain the forms of religion in his family. One morning, he called them together, as usual, to lead them in prayer to God; the old family Bible was brought out and laid on the table.

Mr. Sherman took his seat, and beside him placed one of his children, a small child—a child of his old age; the rest of the family were seated round the room; several of these were now grown up. Besides these, some of the tutors of the college were boarders in the family, and were present at the time alluded to.

His aged and now superannuated mother occupied a corner of the room, opposite the place where the distinguished Judge of Connecticut sat. At length, he opened the Bible and began to read. The child, who was seated beside him, made some little disturbance, upon which Mr. Sherman paused and told it to be still. Again he proceeded, but again he paused; to reprimand the little offender, whose playful disposition would scarcely permit it to be still. At this time, he gently tapped his ear.

The blow, if it might be called a blow, caught the attention of the aged mother, who now, with some effort, rose from her seat, and tottered across the room. At length, she reached the chair of Mr. Sherman, and, in a moment, most unexpectedly to him, she gave him a blow on the ear, with all the power she could summon. "There!" said she, "you strike your child, and I will strike mine!"

For a moment, the blood was seen rushing to the face of Mr. Sherman, but it was only for a moment, when all was calm, and mild as usual. He paused—he raised his spectacles—he cast his eye upon his mother—again it fell upon the book, from which he had been reading. Not a word escaped him; but again he calmly pursued the service, and soon after sought, in prayer, an ability to set an example before his household, which should be worthy of their imitation.

THE INFIDEL REBUFFED.

As the Rev. James Armstrong was preaching at Harmony, near the Wabash; a physician of that place, a professed deist or infidel, called on his associates to accompany him while he "attacked the Methodist," as he said. At first he asked Mr. Armstrong "if he followed preaching to save souls?" He answered in the affirmative. He then asked Armstrong "if he ever saw a soul?" "No." "If he ever heard a soul?" "No." "If he ever tasted a soul?" "No." "If he ever smelt a soul?" "No." "If he ever felt a soul?" "Yes, thank God," said Armstrong. "Well," said the doctor, "there are four of the five senses against one that there is a soul." Mr. Armstrong then asked the gentleman if he was a doctor of medicine, and he was also answered in the affirmative. He then asked the doctor "if he ever heard a pain?" "No." "If he ever tasted a pain?" "No." "If he ever smelt a pain?" "No." "If he ever felt a pain?" "Yes." Mr. Armstrong then said, "there are also four senses against one to evidence that there is a pain; and yet, sir, you know that there is a pain, and I know there is a soul." The doctor appeared confounded and walked off.—Indiana Gaz.

ADVANTAGE OF HONESTY.

A NOBLEMAN, travelling in Scotland about six years ago, was asked for alms in the High-street of Edinburgh, by a little ragged boy. He said he had no change; upon which the boy offered to procure it. His lordship, in order to get rid of his importunity, gave him a piece of silver, which the boy conceiving was to be changed ran off for the purpose. On his return not finding his benefactor, whom he expected to wait, he watched for several days in the place where he had received the money. At length the nobleman again passed that way, and the boy put the change he had procured into his hand, counting it with great exactness. His lordship was so pleased with the boy's honesty, that he placed him at school with the assurance of providing for him.

THE SCIENCES.

No disorders have employed so many quacks, as those that have no cure; and no sciences have exercised so many quills, as those that have no certainty. Truth lies in a small compass, and if a well has been assigned her, for a habitation, it is as appropriate from its narrowness, as its depth. Hence it happens that those sciences that are capable of being demonstrated, or that are reducible to the severity of calculation, are never voluminous, for clearness is intimately connected with conciseness, as the lightning which is the brightest thing, is also the most brief; but precisely in opposition as certainty vanishes, verbosity abounds. To foretell an eclipse, a man must understand astronomy; or to find out an unknown quantity by a known one, he must have a knowledge of calculation; and yet the rudiments that enable us to effect these important things, are to be found in a very narrow compass.—Lacon.

வைகாசி மீட்டம்.

El. Date.	திருக்கிழக்கு	வாரம்.	நட்சத்திரம்	திதி.	யோகம்	கரணம்.
27	யசு	தி	உ	11	ந	உசு
28	யசு	செ	அ	11	ஏ	உசு
29	யசு	பு	சு	11	து	யசு
30	யசு	வி	சி	11	ப	யசு
31	உய	வெ	அ	11	சு	யசு
JUNE						
1	உசு	சு	கே	11	சி	யசு
2	உசு	ஞா	மூ	11	து	யசு
3	உசு	தி	மு	11	சு	யசு
4	உசு	செ	உ	11	சு	யசு
5	உசு	பு	தி	11	ப	யசு
6	உசு	வி	சி	11	வ	யசு
7	உசு	வெ	சு	11	ந	யசு
8	உசு	சு	மு	11	அ	யசு
9	உசு	ஞா	உ	11	சு	யசு
10	நய	தி	ரே	11	து	யசு
11	நய	செ	அ	11	ஏ	யசு

புதன் கிழமைச் சந்திராந்தி நாடி, உசு. விசுடி, உசு. விசுடி.

SUPPLEMENT TO THE உதயதாரகை.—MORNING STAR.

ச. புத். சத். கூ.] துஅராசசு (வா). வைகாசி மூ. கூ. தேதி வியாழக்கிழமை, Thursday, May 9, 1844. [Vol. IV. No. 9.

THE OBSERVER.—No. 5.

The Christian Religion and Tamil Religion.

A few days ago, a neighbour of mine being sick, I went to the doctor at Chilly to procure some medicine for him. On my return I stopped under some trees, growing by the way side. In one corner of this grove sat a company of respectable looking persons, and among them, I noticed one was a catechist. One of them offered me some arecanut and betel leaf and invited to me sit down with them. I sat down. They said the Catechist had been conversing with them about the Christian religion, which, he said, was destined to prevail over the system of idolatry in this land.

"How does he know what the destiny of the Christian religion is?" I inquired: One of them answered: "he says, God has foretold it; and he read to us verses from the Scripture, showing that the idols shall be utterly abolished; (Isaiah ii. 18) and that Jesus Christ is "King of kings and Lord of lords," (Rev. xix. 16.) and that at his name every knee should bow, and "every tongue confess that he was Christ the Lord." (Phillipians ii. 10, 11.)

"We can believe that the idols may hereafter be abolished," said one; "even now they are not much regarded by the more intelligent people; but it is difficult to believe that all the people will be brought to trust in Jesus Christ and worship Him."

"How can he who was born of a woman," said another, "who labored in subjection to his parents as a carpenter, who was delivered into the hands of men, and was mocked, scourged, and crucified by his enemies, be the Son of God, and a proper object of worship?"

"He chose his companions from mean men," said another, "and disregarded caste, saying that to the poor the Gospel should be preached."

"He allowed no differences in meats and drinks," said another, "teaching that not that which goeth into a man, defileth him, but that which cometh from the heart as evil thoughts, murders, adulteries," &c.

"We know that an idol is nothing," said another; "and God is one; the knowledge of Him is to be obtained by meditation, and the study of such books as, *Sittar*, *Sevaprasanam*, and *Sevagnapotham*. All other knowledge is vam. The Bible teaches much that is agreeable to the doctrine of these books and so far it may be received."

"No man who hath defiled himself by neglecting the rites of Sivaism can worship God acceptably," said another; "the missionaries and Christians do not observe these rites, many of which are taught in the Bible; we cannot therefore receive their doctrine."

Then the Catechist replied, "This Book," holding out a Bible, "is the true word of God, and will all be fulfilled, whether men believe it or not. Man's opposition and hatred to the truth only shews the perverseness of his nature; it will not in the least retard the execution of God's purposes. If he has said the idols shall be abolished, we may be certain they will be abolished; if He has said that Jesus Christ shall be exalted as a Prince and a Saviour in all the earth, he will certainly be thus exalted; man's unbelief will not make the Word of God of none effect. All men shall confess that Jesus is the Christ, the Son of God. Those who will not submit to his love and serve him, must submit, as the devils did, to his power, and like them confess that he is the Christ, while they partake of his righteous judgments. The objections you have urged against his divine character possess no weight. The same kind of objections and a hundred others may be urged with far more justice against all your gods. One objects to Christ that he was born in a low condition, and suffered death from the hands of men. This objection is of no force until it can be proved that such humiliation and suffering are derogatory to the divine character. But this can never be proved. Besides, if this objection is allowed, you must explain by what power he walked upon the sea, and raised Lazarus from the grave; and how it was that a voice pronounced from heaven in the hearing of others: "This is my beloved Son, in whom I am well pleased." But these facts can be explained only by the admission that he was what he himself professed to be—the Son of God. It is indeed amazing that the Son of God should have stooped so low. But he submitted to all his humiliations and sufferings for our salvation. As a good shepherd will lay down his life for his sheep so Christ laid down his life for us. Appearing as our Great High Priest and knowing that all other sacrifices and offerings were vain to take away sin, he offered himself as a sacrifice; whereby the divine justice is satisfied, and sinful man is reconciled to God. It should be noticed moreover, that Christ in his state of humiliation was without fault, and that his life was wholly devoted to doing good; not a single act of folly or sin could his enemies charge against him. Not so with your gods; pretending to be divine, they yet exceeded sinful men in the number and baseness of their crimes. They were famous examples of wickedness, and living now in such a manner, they would be the abhorrence of all men and would be shut up in prison or be made to work on the roads. But Christ, though he possessed human nature, was perfect; he was divinely pure, and good and kind.

Another objects that Christ chose his companions from the lower classes of society; but this is in accordance with the object of his incarnation as already mentioned. He did not come to receive worldly honour; hence he did not court the favour of the rich and the great; he came to do good to men, and chose the poor, as being the most in want of his help and as being most ready to receive his instructions;—and as to his disregarding caste, and meats and drinks,—righteousness and benevolence are to be preferred to them, when they stand opposed to each other. The Jews to whom Christ first preached, like the Tamil people, had neglected the weightier matters of love, truth, and justice, which God had commanded them to observe and made their piety consist in unimportant ceremonial purifications, in paying tithes, in fasting and praying, and giving charity publicly; all of which was done to obtain praise of men. Christ knowing their hearts rebuked their hypocri-

sy, charging them with setting up their own vain traditions in the place of God's commands. What God had put first in importance, they had put last, and what He had put last they had put first; and so it is with the teachers of the Tamil religion.

With regard to the divine knowledge which one says may be obtained by meditation and study, there is no evidence that any have obtained the true knowledge of God in this way. We see that one *Nyane* boasts over another that he alone has received true wisdom. Brahmins boast over the Gurus and the Gurus over the Pandarams; they strive with each other who shall be accounted greatest. It is a true maxim that the more truly we know God, the more meekly we shall think of ourselves; and Christ has truly taught that we must become like little children before we can enter into the kingdom of heaven; but these men are lifted up with pride and arrogant divine honours to themselves.—In this however, they only imitate the conduct of the gods the heathen profess to worship. Hear what is said in your own books on this point. In the *Vetham* it is written: "He who is everywhere is the supreme God, consequently as Siva is everywhere present he is the supreme God." In opposition to this in the *Bhagavata Geetu*, Siva is called the Lord of devils; and those who follow him are styled *heretics* and *enemies* of the true Shastram.

In one Purana, it is said: "Those who say that any other god is greater than Vishnu are ignorant and deluded *heretics*." In another it is said: "the god Siva is supreme; there is none greater than he."

Another in opposition to this says: "He that forsaketh Vishnu and worships any other god is like the fool, who when thirsty sits digging a well on the bank of the Ganges."

How shall we find the truth amidst such contradictions? And how can it be asserted that God is one when not only in their persons, but in their characters, the heathen gods are unlike and opposed to each other. The three persons in the Godhead of the Christian Scriptures, are equal in power and glory, and harmonious in all their actions; thus shewing their unity. But it is quite the reverse with the Hindu gods. A Brahmin of Calcutta, who has cast away the false faith of Hinduism, reasons thus on this subject: "If all the different gods who had different shapes, dwelling places, wives, and children, lusts, pursuits, and passions, and who quarrelled, fought, carried on war, and concluded peace with each other, are to be considered one being, why may we not consider waterpots, men, beasts, trees, yea all things in the world, as being in reality, but one thing. It is quite impossible for us, unless we renounce our eyes, ears, and all our other senses, to consider many things as one, whilst they differ from each other in form, colour, pursuits, dwelling, place, character, action," &c.

Thus you may perceive that the objections to heathenism, when carefully considered, swell into a great mountain which cannot be removed, while the objections urged against Christianity are few and insignificant, and when carefully considered possess no real force."

"Your discourse is reasonable and weighty," said one, "but there is not time to examine it further now, we shall like to hear you again on this matter."

Then we all rose up and went separately to our houses.

கண் காணி.—டு. இலக்கம்.

சத்தியாசத்திய சமயவிகற்பம்.

கிறிது நான்கு முன்னே எனையவலொருவன் துன்பமாயிருந்ததினால் நான் சில்லாடையிற் பரிசாரியாரிடம்போய்ச் கொஞ்சமருந்து வாங்கிக் கொண்டு வருகையில் கணிசவாக்களாய்க் காணப்பட்ட கிறிது சனங்கள் வழியருகினின்ற மரச்சோடையின் கீழிருந்து சம்பாஷினை பண்ணினார்கள்—அவர்களுடனே கூட ஒரு உபதேசியாரும் இருந்தார்—அவர்களில் ஒருவன் எனக்குக் கொஞ்சப் பாக்கு வெற்றிலையுந் தந்து தங்களுடனே கூட வந்திருக்கவுஞ்சொன்னார்—சொன்னபிரகாரம் நானும் அவர்களுடனே இருந்தேன்—அப்போதவர்கள்—இந்த உபதேசியார் கிறிஸ்துமாரிக்கத்தைப்பற்றி நம்முடனே பேசிக் அதிநியதிப்படி வக்கிரகவணக்கம் பரம்புவதிலுள் கிறிஸ்துமாரிக்கமே மும்முரங்கொண்டு பரம்புமென்று சொல்லுகிறார்—என்றார்கள். கிறிஸ்துமாரிக்கத்தினியதியாதென இவர்க்குத் தெரிதலுற்ற தெவ்வதமென நான் வினவத்தற்கு—அவர்களில் ஒருவர் சொன்னார்—அதைப்பற்றிக்கடவுள் முன்னுரைத்திருக்கிறாரென்று அந்த உபதேசியார்தானே சொல்லுகிறார், மேலும் வக்கிரகங்கனெல்லாம் நிக்கிரகமாய்ப்போமென்றும், இயேசுக்கிறிஸ்துவே இராசாதிராசனும் கத்தாரிகத்தனென்றும், சகலரும் முழுங்காற்படியிட்டு இயேசுக்கிறிஸ்துகத்தரென்று நாவுகள் யாவும் அறிக்கையிடமென்றும் சொல்லிய வேதவசனத்தையும் எமக்கு வாசித்துக் காட்டினார் என்றார். அப்போ ஒருவர் சொன்னார்—சரிதான் காணும்—இனிமேல் வக்கிரகங்கனெல்லாம் நிக்கிரகமாய்ப்போமென்று நம்பவேண்டித்தானிருக்குது—ஏனென்றால் அறிவாளிகள்தானும் இக்காலத்தில் வக்கிரகத்தை ஒருபொருட்டாயும் பேணுகிறதில்லை—அப்ப

மயிருந்தஞ் சகல சீவாத்தமாக்களும் கிறிஸ்துவை மெய் வழிபடுவார்களென்று நிதானிப்பது சந்திர பிரயாசம்போலிருக்குது என்று—அப்போ வேடுருவர் சொன்னார்—என்னகாணும் போட்போம்—இலத்திரியிடத்தற்பலித்துப் பெற்றுகீழ்த்த சச்சுவேலை செய்து மனிதர் கையில் அகப்பட்டுப் பலரால் நகைப்பட்டு வாரினால் அடியண்டு கிலுவையில் அறையுண்டறந்தவரைத் தேவகுமாரனென்றெண்ணுது எப்படி! என்று—அப்போ வேடுருவர் சொன்னார்—அவர் எழியவர்களைத் தமக்கிஷ்டராக் கிங் கொண்டு ஆதுவர்க்குச் சுவீசேஷம் அறிவிக்கப்படவேண்டுமென்றுரைத்துக் குல விகற்பத்தை அவதூறீதார்—என்று. அப்போ வேடுருவர் சொன்னார்—தீன்பவவு உண்பவவு யாதொன்றிலும் அவாயாதொருவேற்றுமை காட்டி நடவாமல், ஒருவன் இதுயத்திலிருந்து வருகிற ஆகாமிய நிலைவுகள், கொலைகள், பரஸ்திரிகமனமுதலியவை—என மனிதனை அசுசிப்படுத்துவதன்றி அவன் வாய்க்குட்போகும் இயாதொரு பதார்த்தமும் அவனை அசுசிப்படுத்தமாட்டாதென்று போதித்து வந்தார்—என்று—அப்போ வேடுருவர் சொன்னார்—விக்கிரகத்துக்கு யாதொரு சக்தியுமில்லையென்று எமக்குத் தெரியும்; ஏனென்றால், ஒருவரே பரம், அப்பரத்தை அறிக்கல்யோகநிலையை யதுட்க்கவும் சித்தியார், சிவப்பிரகாசம், சிவஞான போதம் முதலிய மேனூல்களைக் கற்கவும் வேண்டும்—மற்றும் பிறவகையாய் நாம் பரத்தைப் பற்றி அறிந்த அறிவு ஒரு கிணக்காக்கூடும் உதவாது. மேற்கூறிய மேனூல்களிலிருக்கும் ஞானகாரியங்களைப் பார்த்தால் அவைகள் வேதாசுத்தந்த சொல்லி இருப்பவைகளிற் சிவவற்றிற் கொப்புமைப்பட்டிருப்பதினால் அவற்றை நாம் சவரட்சனை செய்ய வேண்டியது—அப்போ வேடுருவர் சொன்னார்—சுவசமய நிபம நிலைகளை அதுசரிபாது போவது காரணமாகத் தன்னைத்தான் எவன் அசுத்தப்படுத்துவானென்று அவன் கடைவுக்கு எரித்த விதமாய் வந்தனவழிபடுகளைச் செய்யமாட்டான். பாதிரிமாருங் கிறிஸ்தவர்களும் வேதாகமத்தில் விளம்பிய அனேகம் நியம நிடைகளை அதுட்டியாதுமத்தலால் நாமும் அவர்கள் போதனைகளை ஒப்புக்கொள்ளக்கூடாது—என்று—அப்பொழுது அந்த உபதேசியார் தன் கையிலிருந்த வேதாகமத்தைக் காட்டிப் பிரதிபுத்தம் பகர்ந்தாவது.

இந்தப் புத்தகமோ பரன் வசனித்த வசனம். மனிதன் அதை விசுவாசித்தாலுஞ் சரி, விசுவாசியாதுபோனாலுஞ் சரி—அதலே கூறப்படுபவைகளைத்தும் நிறைவேறாமல் போகாது. மனிதன் இயல்பிலே தாதுமாயுள்ளவனதனார் சத்திய விசுவாசியாய் இருக்கிறார். அத்தாதுமாயுகளோ கடவுணியமத்தைச் சந்தென்கிலுந் தடைப்படுத்த மாட்டா. விக்கிரகங்களெல்லாம் கிண்கிரகமபண்ணப்படுகின்றன கடைவுள் திருவாய் மலர்ந்தருளினால் நிச்சயமாகவே அப்படி நடக்குமென்றவகையெனவில்க் களி போல நடக்குத் தெரியும். இன்னும் பூமி அடங்கலும் இயேசுக் கிறிஸ்துவே இராமாவாகவும் இரட்சகராகவும் மகிமம்பெற்றிருக்குவாரென்று அவர் திருவாய் மலர்ந்தருளினால் நிச்சயமாகவே அப்படியும் நடக்கும். மனிதனுடைய அவிசுவாசத்தினால் கடவுள் அருளின வார்த்தைக்கொர்ப்புதும் வரமாட்டாது. இயேசுக்கிறிஸ்துவே கடவுளினது திருக்குமாரனென்று சகலரும் அறிக்கையிலுள்ளார்கள். மேலும், அவரைச் சினைகித்து அவருக்குத் தொண்டசெய்யமாட்டாமென்பவர்கள் தானே பசாசுகள் அவருடைய தத்துவத்துக்குக் கீழ்ப்படிந்ததுபோல அவர்களுங் கீழ்ப்படிந்தொழுகவேண்டும். அவருக்குத் தேவ இவட்சணமில்லை என்று எடுத்துக் காட்டின நியாயங்களெல்லாம் விழிக்கும் அநர்த்தமுமானவைகளாய் இருக்கின்றன. நீங்கள் பூகிஷ்ட தேவர்களுக்குத் தேவலட்சணம் தீவ்விய தன்மை முதலிய குணங்களில்லையென்றனேகமாயிரம் போதிய நியாயங்களை எடுத்ததிக ஒப்புனை உறுதியுடன் காட்டக்கூடும். கிறிஸ்துநாதர் எளிமையிற் பிறந்து மனிதன் கையால் மடியுண்டறந்தாரென்றொருவராரோபிக்கிறார். தாழ்மையும் உபாதிபுத் தேவலட்சணம் தீவ்விய தன்மை முதலிய குணமென்பெறாது. இந்த நியாயம் பெலப்புள்ளதென்று நீங்களெமத்துத்துக்கொண்டாலும் கிறிஸ்துநாதர் எச்சத்தி மூலமாய் கடன்மேனடந்து இறந்து கல்வறையிற் கிடந்த(லாசுரு) எம்பவனுக்கு யிரகொடுத்தாரென்பதையும் இவரென தருமையான குமாரன் இவரிலன்புற்றிருக்கிறெனென்று வானத்திருந்தசரீரி வார்த்தை தொனித்த விதத்தையும் அவர்கள் விளங்கப்பண்ணவேண்டியது. அ

வர் நாமே கடவுளின் திருப்பத்தினொன்று திருவாய் மலர்ந்தருளினதை நாம் ஒப்புக்கொள்ளுகில் மேற் கூறிய காரியங்களெல்லாதானே விளங்கப்போம். தேவகுமாரன் இவ்விதமாய்த் தாழ்மைப்பட்டவராய் வரச்சம்பலித்தது மெய்யாகவே மகா ஆச்சரியமாய் இருந்தாலும் எங்கள் இரட்சிப்பை நோக்கிய அவர் இப்படி உபாதி அகடந்து தாழ்மையென்று எல்லாவற்றிற்குந்தாமே துணையுரைக்கொடுப்பது போலக் கிறிஸ்துநாதரும் மன்னுயிர்க்கு வேண்டித் தன்னுயிரைக் கொடுத்தார் எங்கள் முதலாசாரியனாகத் தோற்றி நாம் செய்யும் நியம நிடைகளினாலே நம் பாவம் விமோசனமாகாதென்றுணர்ந்து தம்மைத்தாமே பவியாகக் கொடுத்துப் பிரானத்திராகமபண்ணினதிலுத் தேவ கீதுருறவல்லாத போகவும் பாவிகடவுளோடைக்கமாகவும் ஏதுவாயிற்று. மேலும் கிறிஸ்துநாதர் மாசற்றவராயிருந்தார். மறுபேருக்கு நன்மைசெய்வதிலேயே தம் காலத்தைப் போக்கிவந்தார், யாதொருபேதமையான செய்கையையுசுத்துருக்கள் சாட்டக்கூடாதிருந்தார்கள். ஆனாலும், தெய்வீகமுண்டென்று நீங்கள் மாரிசமாய்ச் சொல்லுகிற உங்கள் தேவர்களுக்கிவ்வகையான இவட்சணங்களில்லை. பாவஞ் செய்யும் பாவிகளிலும் உங்கள் தேவுக்கீடுகளா ஆகாமியமென்பப்பட்ட அனைத்திலும் தலைத்தரமாயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் பாவகாரணரன்றிப் பாவகிவாரணரல்ல, உங்கள் தேவுக்களைப் பிடித்துச் சினைச்சாலையில் அடைத்தால் அல்லது தெருழியிஞ் செய்வதைதல் அவர்களுக்குத் தாவினயாயிருக்கும். கிறிஸ்துநாதர் மனித இவட்சணத்தைப்பொருத்திவராயிருந்தாலும் தீவ்வியபரிசுத்தமும் பவசனப்ப்சராயிருந்தார். கிறிஸ்துநாதர் எவ்வகளைத் தமக்கிஷ்டராகிக்கொண்டாருதேவலட்சணத்துக்குத்தகுந்ததல்லவென்று ஒருவராரோபிக்கிறார். இப்படிமெல்லாம் அவர் செய்யவந்தது மேற்கூறியபடி தமதவதாரத்துக்கு இணங்குந் தன்மையன்றி மற்றும்படியல்ல. அவரிக்லோகத்தைத் தடைபட்ட அபிப்பிராயத்துடன் வராதவரானபடியால் தீவ்வியமபண்டார் முதலியபெரியோர் தயையை அவர் வேண்டிக்கேட்டு நிற்கவில்லை. அவர் மனிதருக்கு நன்மைசெய்யவந்தார். ஆதலர்க்கு அவருதவிதேவையாயிருந்ததினாலும் அவர்களே அவராரோதனைய அங்கிரிக்கத்தயாராயிருந்ததினாலும் அப்படிப்பட்டவர்களுடைய தமக்கிஷ்டராகிக்கொண்டார். தீண்டவவு உண்பவவு இரண்டிலும், நீதி தயாளமென்பவைகளை மேன்மையுள்ளவைகளானபடியாய் சாதபேதத்தைத் தள்ளிப்போட்டார். கிறிஸ்துநாதர் பூதர்களுக்கே முதன்முதற் பிரசங்கம்பண்ணிவந்தார். அவர்களும் இந்தத் தமீழ்ச்சனங்களைப் போல அன்பு, சத்தியம், நீதி என்ற மேலான காரியங்களை அதுசரிக்கவேண்டுமென்று கடைவுள் கட்டையிட்டவைகளை விட்டு வீண் அநர்த்தமான நியமநிடைகளைச் செய்வதினாலும், பத்திலொன்று திறை கொடுப்பதினாலும், நோன்பிருந்து செய்பதம் பண்ணுவதினாலும் சகலருமறியத் தருமஞ்செய்வதினாலும் தங்கள் தெய்வபத்தியை வளர்க்கிறதற் காதாரமென்றெண்ணிமேற்கூறப்பட்ட கருமாதிகளைத் தற்புகழ்ச்சிக்காகச் செய்துவந்தார்கள். கிறிஸ்துநாதர் அவர்களைத் தருமங்களை யுணர்ந்து அவர்கள் மாய்மாலிகளென்று அவர்களைக் கடிந்துகொண்டு கடவுளிட்ட கட்டையிலும் மாய்கையான பரம்பரை ஒருங்குகளை அவர்கள் மகத்தானதென்றெண்ணி வைத்ததினால் அவர்களைக் குற்றஞ்சாட்டினார். மேன்மையென்றதாகக் கடவுள் முன் வைத்ததை அவர்கள் பின்வைத்துக்கொண்டார்கள். அவர் பின் வைத்தவைகளை அவர்கள் முன் வைத்துக்கொண்டார்கள்.

சைவசமயிகளுடையபாடு இப்படியே இருக்கின்றது. தியானத்தினாலும் மேனூல்களைக்கூடறக்கற்பதினாலும் ஞானவுணர்ச்சியை அடைந்துகொள்ளலாமென்று ஒருவர் சொல்லுகிறார். இப்படிச் செய்திதினாலாகுதல் மெஞ்ஞான வுணர்ச்சியை அடைந்தார்களைப்பற்றி யாதொரு அத்தாட்சியுமில்லை. நான் மாதீரமே மெஞ்ஞானத்தை அடைந்தேனென்று ஒருவரானபுழுக்கித்திரிகிறான். பிராமணர் குருக்களிலும் குருக்கள் பண்டாரங்க்களிலும் ஞானத்திற் மலைத்தரமானவர்களென்று ஒருவரிகொளவார் பெருமைபாராட்டி எம்மில் எவன் பெரியவனென்று வாதாடிப் போராடுகிறார்கள். நாம் கடவுளைப்பற்றி யெவ்வளவு அதிகமாக அறிகிறோமோ அவ்வளவாக எம்மைப்பற்றி நாம் மேன்மையாய்ப் பார்க்கமாட்டோம். நாம் நீங்கள் மோட்சத்திற் செருமுன்னமே கியுபின்மையி

மெத்தடியாகவேலிடுகட்டிக்கொண்டா லீடெறிப்போவியோ ஞானப்பெண்ணே.

ருக. கம்பங்குத்து துவிலுத்துது கட்டைகுத்துதென்றற்கியே யாம்பரம்போலே யாடித்திரிந்தாலும் பருதுதிருமோ ஞானப்பெண்ணே.

ருச. முத்தின லீட்டைப் பிரித்தெறித்து அதில் முழுதுமோசமுண்டாகுதென்று பித்தனவீடொன்றெடுத்தாலுமதிற் பெருக்கவாழ்வியோ ஞானப்பெண்ணே.

[A Casuistical Query.]

ஐயாவே, பூயிவிருக்கப்பட்ட மனுஷர்களுக்குள் சுத்தவாளராயிருந்தாலென்ன-பாவிகளாயிருந்தாலென்ன-ஒரு நாள் அல்லது ஒரு மணித்தியாலமாகுதல் பாவஞ் செய்யாமலிருக்கக்கூடுமோ? கூடாதே யாகில் மோட்சஞ் சேர்வதெப்படி? இக்கேள்வியைப் பற்றி எங்களில் நானேயே பேருக்கு வாதமுண்டாயிருப்பதால் இப்பொழுது வரப்போகிற தாரகையில் மறுமொழி கிடைக்க மன்றாகக்கேட்கிறோம்.

பத்திராதிபநுத்தம்.

இறிவதுநாதர் ஒருவரே பாவம் நரகமென்பவைகளிலிருந்து விலகின இரட்சகர். சத்திய வசவாசிகள் பாவத்திலிருந்து மீட்டுக்கொள்ளப்பட்டு இகத்திலாகுதல் அல்லது தேகார்த்த சமயத்திலாகுதல் பரிசுத்தவாண்களாகி மோட்சபதவியை அடைந்துகொள்ளுவார்கள். துற்குணர் துறந்து நற்குணம் பிறந்தவர்கள் பாவஞ் செய்யாமல் இருக்கக்கூடும். ஆனாலும் அவர்களுக்குச் சோதனையின் காலம் வரும்பொழுது பாவஞ் செய்யவேண்டாவரும். மேலே கையொப்பம் வைத்த ஆறுவாதக்காரரும் இவ்வித கேள்விகளைப் பற்றி ஆராய்ச்சி புரிவதையொழிந்து, ஒருவன் தன் ஆத்தமாவக்குப் பதிலாக ஏதைக் கொடுப்பானென்ற கேள்வியைக் கேட்டியாய்ப் படித்துக்கொள்வார்களாக.

ஐயாவே,

இதனடியில் யான் எழுதுகிறதைத் தங்களுக்குத்தம் பத்திரிகையின் ஓர் கோணத்திற் பிரசுரஞ்செய்யும்படி தங்களை மன்றாடி நிற்றிறேன்.—அதாவது,

தாரகை, ச. புத். சு. சரீ. ருசு. பக்கத்தில் (M Anthony) எ றெருவர் கேட்ட கணக்கு வினாவில் ஒரு பிழை இருக்குதென்ற கண்டேன். அதாவது, யரு. வீதமாய் முடிப்பு, க. சு. வீதமாய் முடிப்பு, க. சு: வீதமாய் முடிப்பு, க. சு. ல் முடிப்பு, க. ஆக முடிப்பு, யரு. க்கும் இருக்கும் விராகன், ஈ. என்று சொல்லுகிறார். ஆனால் அவர் சொல்லிய பிரகாரத்துக்கு இக்குள்ளது முடிப்பு, ய. விராகன், கக. ஆனால் அவர், க. விராகனுள்ள முடிப்பு, க. விட்டுவிட்டார் போலக் காண்குது. ஆகையால் அங்கப் பிழை அச்சுக்கோத்தவர்களுடைய பிழையோ * அல்லது (M. Anthony) என்பவருடைய பிழையோவென்றறிய விரும்புகிறேன் இப்படிக்கு முத்தணுடியாப்பின்னை.

* அச்சுக்கோத்தவர்களுடைய பிழையல்ல.

கணக்குவிடை.

உதயதாரகையின் எழுற்றரவர்களுக்கு, ஐயாவே, தங்களுடைய தாரகை, சம். புத்தகம், சம். சரீசிகை, ருசும். பக்கத்தில் வட்டுக்கோட்டை, எ. ஆண்டி (A. Arnold) என்பவர்கேட்ட கணக்கு வினாவுக்கு விடையாவது.

ஒரு தட்டான் சில கழஞ்சு பெரணை நிறையறியும்படி ஒரு தாரகைத் தட்டிலே பொண்ணையும் எதிர்த்தட்டிலே சில கழஞ்சு கற்கையுமிட்டபோது தாரகை நாச்சுமனிலே நிலலாததைக்கண்டு வேறொரு கழஞ்சு கல்லை எடுத்துப் பொண்ணிருந்த தட்டிலிட்டபோது அவ்விரண்டுக்கூடி எதிர்த்தட்டிலுற் கல்லுக்கு ஐந்திலொருபங்கும், அக்கழஞ்சுக்கல்லையெடுத்து மறுதட்டிலிட்டபோது அவ்விரண்டுக்கூடி எதிர்த்தட்டிலுக்கு ஏழுபங்கென்றுக் கண்டான். பின்பு பொன் எத்தனை கழஞ்சு? என்றதற்கு விடை.

தட்டான் ஒரு தாரகைத்தட்டிலே இருபத்தொரு கழஞ்சுபொண்ணையும் எதிர்த்தட்டில் தூற்றுநாற்பது கழஞ்சு கற்கையுமிட்டா

ன். அப்போதாரகை நாச்சுமனிலே நிலலாததைக்கண்டு ஏழு கழஞ்சுள்ள ஒரு கல்லைப் பொண்ணிருந்த தட்டிலிட்டபோது அவ்விரண்டுக் கூடி எதிர்த்தட்டிலுக்கு ஐந்திலொருபங்கானது, மேலும் அந்த ஏழு கழஞ்சுள்ள கல்லை எடுத்து மறு தட்டிலிட்டபோது, அவ்விரண்டுக்கூடி எதிர்த்தட்டிலுக்கு ஏழுபங்கானது. இதுவே எ. ஆண்டி என்பவர் கேட்ட கணக்கு வினாவுக்கு விடையென்றறித்துகொள்ளவும், இப்படிக்கு,

தாரகை. பங்குனி. ௨௭. தி. } J. S. Padru Pully.

[On the Progress of Christianity in Tinnevely.]

உலகத்துக்கு ஒளியைக்கொடுக்கும் உதயதாரகையைப் பிரசுரித்தஞ்செய்கிறவருக்கு வந்தனம், அதற்கு உதவிசெய்கிறவர்களுக்கும் தந்தனம்.

கனம்பொருந்திய ஐயாவே,

திருநெல்வேலி சிலலாலைச் சேர்ந்த தூற்றுக்குடியில் தபால் றயிற்றராயிருக்கிற யோசேப்பென்பவர் திருச்சிராப்பள்ளிக்கு உத்தரவின் பேரீழ் போகிறவர் எங்கள் ஊரில் வந்து தங்கினபோது உங்கள் தேசத்தின் சரித்திரமென்னவென்று வினாவினும் அப்போது அவ்விடத்திற் சத்திய சுவிசேஷத்தைப் பிரசுரிக்கக்குருமுமர்களுடையவுஞ் சபையினுடையவும் மேன்மைகளைப்பற்றிச் சொன்னபின்பு விசேஷமாய் அவ்விடத்திற் கலக்கட்டர்களாயிருக்கும், ஆ. பி. தோமஸ்துரையவர்களும், வி. எசு. விவஞ்சிதுரையவர்களும், பார்பலதுரையவர்களும் தங்களுடைய உத்தியோகத்துக்கேற்ற தொழில்களைக் கிரமங்கிரமமாயும் கர்த்தருக்குப் பயந்துஞ் செய்துவருகிற துமன்றி அல்லரினான் ஏழைக்கிறில்தவர்களுக்குச் செய்கிற நன்மைகளையும் வித்தியாசமன்றி அர்த்தத்தப் பள்ளிக்கூடத்துப் பிள்ளைகள் தங்கள் தங்கள் படிப்புக்களில் அதிகமதிசுமாய்த் தேறும்படிக்குச் செய்து பிரயுத்தனங்களையுஞ் சொல்ல நாங்கள் கேள்வியானபோது எங்கள் இருதயம் மகிழ்ந்து எங்கள் ஆண்டவருக்குத் துதிசெலுத்தினோம். மேற் சொல்லிய தரும துரைகள் செய்துவருகிற தர்மதானங்களையும் கிறிஸ்தவர்களுக்குச் செய்கிற உதவி ஒத்தாசைகளையும் மேலும் கிறிஸ்துவின் ஒளி அந்த அஞ்ஞான இராச்சியங்களிற் பிரசுரித்தமாகும்படிக்குச் செய்து வருகிற உருக்கமான எத்தனங்களையும் நாங்கள் கேள்வியானபோது கிறிஸ்துநாதர் உண்ணப்போல உன் பிறத்தியானையுஞ் கிளேகிப்பாயாகவென்று சொல்லிய வசனம் அவர்களாலும் இன்னுட்களில் நிறைவேறி வருகிறதற்காக ஆநந்தத்தை அடைக்கிறோம். மேற் சொல்லிய தர்மவாண்களுக்கு ஆண்டவர் உதவுகத்தத்துக்கு வேண்டிய நன்மைகளையும் மறுவுலகத்தில் மேலான பாக்கியத்தையுங் கொடுக்கும்படிக்கும் உம்முடைய பிரகாசம் பொருந்திய பத்திரிகையை வாசிக்கிறயாவருந் தங்கள் திணைச் செய்திற் கர்த்தாவைநோக்கிப் பிராத்தித்துக்கொள்ளும்படிக்குக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறவனாகிய மதுரையிலிருக்கும் அமெரிக்கையி கியோனியர் கனம்பொருந்திய கிறிமென் அய்யரவர்களுடைய விசாரணைக்குள்ளிருக்கும்.

மதுரை. சித்திரை மீ. ௨௯. தி. சூ. மதுரநாயகம்—ரீடர்

உதயதாரகையின் கடிதகாரருக்கு.—Juvenis Discipulus,

வி. ச. சி. கோவல்பின்னை முதலிய வர்கள் வரவிடுத்த கடிதங்கள் மற்ற் சஞ்சிகையிற் பிரசுரஞ்செய்யப்படும.

CONTENTS.

Beschi's spiritual instructions	81	of Agastiar requested	87
Cural—Christian Poetry	82	On the unchristian conduct	ib.
Pancha-Tantra-Katei	ib.	Poetry—The Coral Grove	88
Example of Self-Government	82, 88	The Sciences	88
		Panchangam	ib.
The Infidel rebuffed	83, 88	The Observer No. 5th.	89, 91
Advantage of Honesty	83, 88	Satirical Poem on the super-	
Educated Natives	83, 85	stitutions of the Hindus	91
The present state of Hinduism	ib.	A Casuistical question	92
Temple Festivals	85, 86	Criticism on Arithmetical query	ib.
Summary of English News	ib.	Answer to an	ib.
“ Tamil “	86, 87	On the progress of Christianity	ib.
Explanation of the 26th stanza		in the District of Tinnevely	ib.